

Další den ráno Alicia spolu s dětmi ze stacionáře a jejich asistenty vyráběla kostýmy a masky pro divadelní představení. Zákulisí bylo plné barevných látek, molitanu k vycpávkám a různé flitry a kamínky k nazdobení. Při vyrábění seděli v kroužku, vyprávěli si pohádky nebo zpívali lidové písničky. Děti byly do celé přípravy velmi zapálené, vložily do ní veškerou svoji energii a talent. Byla to pro ně, ale i pro rodiče, kteří je mohli doprovázet, příležitost k rozptýlení negativních myšlenek, ale i k seberealizaci vlastního potenciálu.

Děti vycpávaly látku molitanem a pomocí jehel, nití a výtvarného materiálu vyráběly i loutky. Malým dětem, které příliš neovládaly jemnou motoriku, asistenti a Alicia pomáhali.

Nick a jeho kapela právě zahájili přestávku po náročné zkoušce. Velmi ho to hlasově vyčerpalo, proto se šel do zákulisí občerstvit svěží vodou. Beze slov pozoroval dětičky jako pilné mravenečky, kteří jeden vedle druhého přispívají svým dílem do obrovské jednoty. A Alicia... Svým laskavým přístupem se skláněla k dětem a nezištně plnila jejich přání. Jistě že asistenti a asistentky ze zdravotnické školy k dětem přistupovali srovnatelně laskavě, ale Nick viděl jen ji. Jako anděla, z něhož vyzařuje tak jasné světlo.

Cítila, že se na ni dívá. Celých patnáct minut stál u beden s hudebními nástroji, u úst si přidržoval PETku s vodou a oněměle zíral. Na povrch nedala nic znát, ale uvnitř ní se chvěla malá dušička, v níž hořel malý plamínek naděje. Ten malý plamínek, který komplikuje veškeré situace vyžadující Nickovu bezprostřední blízkost neboť se vždy rozhoří v neuhasitelný žár. Ale na venek musela být jako kus ledu.

Proč tam pořád tak stojí? Má přece být zabranej do těch svých notiček u klavíru. Zmatkovala, když se na něj letmo podívala. Pokaždé, když se jejich pohledy setkaly, ten jeho provinile zamířil k zemi. *Chce mi snad něco říct? Nebo se chce omluvit?* Váhala v duchu Alicia. *Tentokrát to nebude mít tak jednoduché! Ach Bože, když ho tam tak vidím stát... Ani nevím, jestli vztekem nebo vášní... Vaří se mi v těle všechna krev!*

„Krev! Krev!“ Zakřičela malá Palomita a Alicia se polekala. Shlédla a na svých rukou uviděla od prstu přes dlaň proud rudé tekutiny. „Ach Bože, Palomo, omlouvám se!“ začala se o dívku strachovat v domněnku, že jí při šití panenky ublížila. Mezitím zpozorněly i ostatní děti a začaly upozorňovat na zranění. Celá skupina byla vyrušena z aktivity. Ale Alicia pořád duchane přítomně zírala na svoji ruku potřísněnou krví. Jehlou si propíchla prst, když s Nickem hrála hru *kdo dřív uhne pohledem*.

„Nemáte někdo kapesník?“ zvolala do prostoru jedna z mladičkových asistentek, která Alicii ránu ucpala prstem.

„S dovolením,“ zamumlal hluboký mužský hlas a všichni od Alicii ustoupili. Nick vzal něžně její malou ručku do své lopatovité dlaně a přiložil na ranku papírový kapesník. V ten moment se jejich pohledy střetly. Vlny rozbouřeného moře se opět lámaly o černé skály. Nick svoji dlaň uzavřel, přičemž ukrýval její ručku. Nahoru přiložila svoji zdravou ruku a něžně ho pohladila po hřbetu ruky a zápěstí. Oba shlédli na tento nevinný akt něhy. Přes všechno zlé, co si v poslední době provedly, přes všechna ta bodavá slova, která vyslovili, hořela v nich stále ještě láska. Malý plamínek, který v nich dřímал, aby se právě teď rozhořel v pekelný žár.

„Ustupte!“ zvolala zdravotnice, která přispěchala s kufříkem první pomoci. Děti a dorost starší ženě ustoupily. Nick si s Aliciou stále hleděli do očí. Ale už to nebyl pohled vřelé lásky, nýbrž pohled dvou zoufalých milenců, kteří se musejí rozloučit za rozbřesku. Nick zachrchlal a uvolnil zdravotnici místo. Ta Alicii ránu vydesinfikovala a zalepila náplastí. Děti

ji opět obestoupily. Všechny pohledy byly upřeny na ni, ale Alicia se marně snažila najít ten Nickův.

„Ještě chvílku si to přidržte,“ radila zdravotnice hlubokým hlasem, „pak si to běžte umýt, ale na ránu ani kapku! Je docela hluboká. Jehla je potvora, stačí malá nepozornost a je to!“ „Ano, to máte pravdu,“ pousmála se Alicia vděčně a poděkovala jí za ošetření. „To je maličkost, paninko,“ odpověděla a odešla.

Alicia se naposledy porozhlédla po místnosti. Malé děti se k ní přimkly a hladily ji. Potřásla hlavou a malošky objala. Její myšlenky už patřily pouze a jen jim.

V tu chvíli byl ale Nick už dávno ve svém voze na cestě do květinářství v centru města. Stále si promítal scénu, kdy mu Alicia tak vroucně hleděla do očí. *Ještě máme naději.* Ujišťoval se. *Začneme odznova. Ale tentokrát v úplně jiném stylu.* A zabrzdil u malého, leč kvalitou osvědčeného květinářství.

Když Nick procházel boční uličkou hlediště – s blaženým úsměvem a pugétem tříadvaceti velkých rudých růží – jako by šlapal po měkkých obláčkách a cesta do Aliciiny šatny byla jako brána do nebe.

Jeho královskou cestu však zmařil Chuck, který na něj čekal pod podiem. V ruce ještě svíral mobil a tvářil se velice vážně. „Stalo se něco?“ zeptal se Nick za pochodu. Ale Chuck ho gestem ruky zastavil. „Mám špatný zprávy, brácho. Zrovna jsem měl nepříjemný telefonát.“ Tvářil se zkroušeně. Srovnával si myšlenky, jak tuto špatnou zprávu kamarádovi sdělí. „Tak mluv, kámo, o co jde?“ „Pojď,“ chytl ho za rameno, „raději se posadme.“ A zavedl ho k židlím. Jeho smutné oči nevěstily vůbec nic dobrého.

Alicia zrovna vyšla ze své šatny, když ji zastavil Anthony. Chystala se jít na malý oběd, za hodinu ji čekala zkouška s Nickem. Proto byla velmi roztěkaná, dokonce se i polekala, když na ni mladík houkl ze zadu.

„Omlouvám se, nechtěl jsem tě polekat. Jen jsem se chtěl zeptat, jestli tě můžu vyzvednout.“ Poškrábal se nejistě za uchem. Alicia na něj tázavě upřela pohled. „Na ten koncert, přeci! Snad jsi nezapomněla.“ „Aha!“ Rozsvítilo se jí v paměti. „Jistě, že ne!“ pousmála se provinile. „A v kolik hodin? Nevím, jak budu stíhat. Po obědě mám zkoušku a po ní krátký rozhovor do jednéh novin, chtějí se mě poptat na naši charitativní akci.“ „No, v osm začíná předkapela a my se na plac dostanem tak v deset. Ale musím tam bejt alespoň od šesti, ne-li dřív. Musíme s borcama navozit vercajk.“ „Aha...“ kývla nejistě. „Zavolám Adamovi, na kolikátou se tam chystají, a dám ti vědět. Najdu tě tu během hod'ky, že jo?“ ujišťoval se. „Buď v šatně, nebo přímo na podiu.“ odpověděla a pokynula mu hlavou, že chce odejít. „Dobře.“ Usmál se nejistě. „OK.“ kývla čekající, že jí uhne z cesty. Anthony se na ni rozpačitě díval. Po chvíli pochopil její oční signály a s úsměvem jí ustoupil z cesty. Alicia se jen pousmála a hladově kráčela chodbou směrem k hledišti.

V sále byla rozsvícena jen záložní světla a nikde ani živáčka neboť všichni byli na obědě nebo v maskérně. Chudé světlo osvětlovalo siluetu muže, který seděl zkroušeně na hraně podia a v pravé ruce svíral povadlou kytici růží. Muž hleděl zamyšleně do prázdna.

Alicia se k němu opatrně přiblížila přes podium a sedla si na hranu vedle něj.

„Přišel jsem o všechno, Ali,“ řekl potichu. Stále hleděl do prázdna. „Stalo se snad něco s Annie?“ zeptala se váhavě. Nick se na ni požíval a bolestně se pousmál. „To naštěstí ne.“ a chytl ji jemně za ruku, na kterou upřel svůj pohled. Svými dlouhými prsty hladil její hřbet.

„Tenkrát, jak jsem podepsal výpověď smlouvy s Holy Divers... Stálo v ní miniaturním písmem, že se vzdávám všech svých autorských práv, který se vztahují na veškerou tvorbu kapely. Kromě toho, že už nebudu profitovat z každé v rádiu nebo televizi vysílané písničky – což by mě ani tak neštvalo - nesmím hrát své písničky na koncertech ani nikde jinde bez souhlasu kapely. V tom případě bych si musel autorská práva koupit od nich. Deset let tvrdé práce jsem jedním nerozvážným podpisem spláchl do záchoda. Už nejsem nikdo, Ali.“ Podíval se jí lítostivě do očí. „Takže ta výpověď nejde napadnout?“ „Před chvílí jsem mluvil s Chuckem. U právníka mi zjistil, že už dávno proběhla promlčecí lhůta. Prostě byli na mě nachystaní. Ale to je ta lepší část.“ Pustil její ruku a Alicia zvedla obočí.

„Víš, jak jsme se soudili s vydavateli o těch 80 milionů?“ a Alicia kývla. „Začala to vyšetřovat policie. U vydavatelské společnosti to mají čistý, ty prachy prej zpronevěřil někdo z nás šesti.“ „Cože?“ vyhrkla Alicia. „A jak to budou vyšetřovat?“ „No, soud nechal obstatit naše majetky a zmrazil naše účty, dokud každý z nás nedoloží původ všech peněz.“ „To může trvat měsíce, co to je za blbost, proč by to někdo z vás dělal?“ „Já bych se po poslední zkušenosti ani nedivil. Kdo má moc, chce ještě víc.“ A na chvíli se odmlčeli. Nick se opět zahleděl do prázdna. Alicia ho pozorovala, přitom hledala ta správná slova. „A co budeš dělat?“ zeptala se opatrně. Nick pokrčil rameny. „Uskromním se.“ „Kdybys potřeboval, tak...“ „- Ne, Ali, s tím si ty starost vůbec nedělej. I kdybych měl žebrať na ulici, od tebe si nevezmu ani cent,“ řekl rozhodně a znovu odvrátil pohled. „Navíc už jsem to řešil s právníkem, dám jim k nahlédnutí všechna daňová přiznání, cokoli, jen ať je to rychle za mnou a hlavně potichu. Nemůžu si před novou deskou takovej skandál dovolit.“

„A jak zaplatíš náklady na tuto show a na vydání desky?“ zajímala se. Opravdu mu chtěla pomoci i přes jeho hrdost. „Ne všechnen majetek a účty jsou napsané na mě, spoustu věcí jsem napsal na Annu. Navíc za svého *zlatého* období jsem značně podporoval svého brácha v zahraničí a rodinu. Kdyby bylo nejhůř, vím, že oni se ke mně neotočí zády. A doufám, že než deska vyjde, už to bude vyřešené.“ Pousmál se. Tím, že mu Alicia dala možnost se vypovídat, se mu velmi ulevilo.

„To Anna nebude moc nadšená, když bude muset prodat něco, cos jí daroval.“ „Bude trochu prskat, ale nějak to ukecám.“ „No, s těmahle asi ne.“ Usmála se a očima pokynula na povadlé květiny. Nick je zvedl a prohlédl si je. „Když jsem je kupoval, byly nádherné.“ A podal je Alicii. Ona nechápala proč. „Měly být pro tebe. Než mě Chuck zastavil, chtěl jsem se ti jít omluvit za ten vyhazov z domu, kvůli tomu nápadu s divadlem.“ Alicia zvedla obočí a poslouchala. Květiny si však nevzala. Žádný signál odpuštění či akceptace. Nechala ho podusit. „Taky za to před tím, jak jsem tě ve studiu polil vodou a totálně tě zesměšnil.“ Shlédl. „A vůbec za všechny ošklivé věci, co jsem ti řekl, protože kdybych je měl jmenovat, tak tu budu dva dny. Víš, žeš to dycky dělala, abys nám pomohla.“ „Myslíš, že jen dva dny?“ potrápila ho.

Pak se na něj pousmála. Ten laskavý úsměv plný odpuštění, který byl výrazem jejího vřelého srdce, dobře znal a čekla na něj. Už byl klidný. Ať už budoucnost přinese cokoli, právě teď byl v bezpečí. Podal jí květiny. Alicia se pousmála. „Když ostříhám konce a dám je do umyvadla, vzpamatují se. Miluju rudé růže.“ A přivoněla k nim. „Slyšel jsem. Takže jsme zase přátelé?“ zeptal se opatrně. Alicia se usmála a zakroutila hlavou nad tím, jak to má u ní vždycky jednoduché. Jeho štěněčí oči a nevinný výraz ve tváři vždy všechno smažou.

„Pojď se mnou na večeři. Vyzvednu tě v sedm.“ A Alicia se nadechla. Chtěla pozvání přijmout, ale zarazila se. „Ráda bych, ale dnes to nejde.“ „Neměj strach, budu se chovat slušně.“ „O to nejde,“ odvrátila pohled. „Už jsem něco někomu slíbila.“ „A nemůžeš to přesunout?“ Zvedl obočí. „Bohužel. Začíná to teda až v deset, ale...“ „Zavezu tě tam. Jasně, v sedm pro tebe přijedu, nabaštíme se a na desátou tě doprovodím, kam potřebuješ.“ „To bys udělal?“ „No a proč ne. Jde mi jen o večeři. Nebo jsi snad po tom něco čekala?“ Naklonil se k ní a mrkl. Alicia ho praštila po rameni. „Jistě, že ne, ty dobytku!“ A oba se začali smát.

„No,“ vydechl Nick a vstal, „měli bychom začít zkoušet.“ Podíval se na hodinky. Pomohl vstát i Alicii. Ta si povzdechla. „Jen si skočím pro bagetu, od rána jsem nic nejedla.“ „Jejda, to se omlouvám, nechtěl jsem ti zmařit přestávku na oběd svými kecy.“ Jemně ho pohladila po tváři. „Můžeš za mnou přijít s čímkoli, co tě trápí. Ale teď už se jdu fakt najíst.“ Nick se pousmál a přikývl, ať klidně jde.

Pozoroval ji, jak ladně schází z podia a míří do zákulisí, přičemž s úsměvem čichala ke květinám. Na chvíli se zamyslel. *To je moje laskavá Alicia. Za ní můžu přijít s čímkoli a nikdy mě nevyhodí. I přes to všechno. Choval jsem se k ní jak dobytek. Ale odpustila mi. Tentokrát si ji získám pěkně pomaličku od začátku.* A přistihl se, že se blaženě usmívá. Zakroutil hlavou a šel si nachystat klavír s notami.

Alicia stála v řadě u pultu se studenou kuchyní. V jídelně u stolečku právě dojídal oběd Anthony s bubeníkem kapely, Olafem. Anthony na ni z poza jídelny zamával. Ta mu pokynula, zaplatila bagetu a chystala se odejít. Mladík však vstal a rychlými kroky ji zastavil.

„Adam říkal, že tam mám bejt mezi šestou a půl sedmou. Takže, můžu tě vyzvednout o třičtvrtě na šest?“ říkal s nadějí v očích. Alicia si vydechla. „Víš, Tony, bohužel, nemůžu tak brzy. Slíbila jsem mámě, že jí zavolám na Skype, úplně mi to vypadlo z hlavy. Znáš ty naše hodinový hovory... Ale na koncert v těch deset přijedu.“ Usmála se provinile. Ač nerada, zalhala mu. Bála se, že když mu řekne, že ho vyměnila za Nicka, tak se rozzuří. „Tož to mě mrzí, chtěl jsem tě představit kamošům.“ Sklopil oči. „Však to můžeš i potom, ne? Stejně budeš chystat nástroje, rozezpívat se... Nebudeš mít na mě čas,“ rozmlouvala mu zármutek. „To je fakt,“ přitakal jí smutně. „Tak pozdravuj mámu.“

„Hey, Ali!“ Přikráčel Nick, který je náhle vytrhl z rozhovoru. „Zamluvil jsem japonskou restauraci, takže se nemusíš nijak strojit. Určitě budeš nádherná, ale žádná křeč.“ Anthony se podíval na něj a na Alicii velmi vyčítavě. Ta se plácla do čela. Výmluvu, kterou tak dlouho vymýšlela, Nick právě provalil. Anthony beze slov odešel. Nic ani říkat nemusel. Jeho oči plné vzteku a pocitu zrady mluvily za vše. Alicia smutně vydechla.

„Řekl jsem snad něco?“ „Pojďme raději zkoušet,“ a zamířila ke dveřím.

Jejich zkouška byla velmi krátká a čistě na pracovní úrovni. Alicia si od Nicka držela odstup. Zároveň si vyčítala, že Tonymu zalhala. Myslela to dobře, ale v závěru to dopadlo mnohem hůře, než by řekla pravdu.

Anninu píseň si přehráli pouze dvakrát. Alicia byla velmi rozpačitá a zároveň spěchala na rozhovor, který ji čekal s redaktory kalifornského časopisu. Už za šest dní, tedy v pátek, se konala charitativní akce *Hudbou proti rakovině*, jejíž patronkou byla Alicia. Proto musela při rozhovoru působit velmi seriózně. Jejím hlavním úkolem bylo taktním způsobem sehnat co nejvíce sponzorů, kteří by byli ochotní uvolnit pokud možno co nejvyšší částku na fond této charitativní akce. Vytěžené peníze byly určeny pro kliniku dětské onkologie fakultní nemocnice v Los Angeles. Z těchto peněz mohla nemocnice pořídit například nové přístroje

pro přesnější určování diagnózy nebo část z nich vyčlenit na vědu a výzkum léků proti onkologickým onemocněním.

Nick se nemohl dočkat, až bude sedm. Netrpělivě si poklepával nohou, když seděl na gauči v obýváku. Anna si prohlížela časopis a dost ji jeho klepání iritovalo. Škaredě se na něj dívala, když musela pokaždé číst jeden řádek článku natřikrát. Pes Buddy jí ležel u nohou a kousal pískací hračku. Náhodné pískání ji rušilo ještě víc, avšak Buddy byl její miláček. Nick seděl jako na trní. Neustále se vrtěl. Každých pět minut se dívat na svůj mobil, kolik je hodin. Nebyly ani čtyři.

„Nemusíš tu být, nikdo tě tu nedrží,“ zasyčela jedovatě. Ale Nick na to nereagoval. „Máš dnes rande? Doufám, že konečně zaskóruješ, už jsi nepříjemný jak teplá sodovka.“ Nick se zhluboka nadechl. „Milá Annie, nepotřebuju si hledat ženu, už jednu mám a ta vydá za všechny ženy světa.“ Anna se ironicky pousmála a zavřela časopis. „Neboj, však ti brzo ztuhne úsměv. Za dva týdny přijede máma a ta už ti zvedne mandle!“ odsekla a vstala z pohovky. „Buddy, jdeme!“ a psík se hbitě zvedl. Ladnou chůzí odkráčeli do zahrady.

Annina matka, Debora. S Nickem se nesnášeli od počátku jejich vztahu s Annou. Vyčítala mu, že manželstvím s ním si Anna uzavřela dveře ke slibné kariéře. Paradoxně s Nickem se měla mnohem lépe, než jí kdy rodiče naplánovali. Nick se svojí tchýní spíše snažil vyhybat. Kromě toho, že to byla alkoholička, která na úkor jeho peněz vymetla snad každý večírek ve vyšší společnosti, byla to prostě buranka. Svou jedinou dceru navštěvovala jen zřídka, a to jen tehdy, když si potřebovala vylít srdce zlomené pomíjivými avantýrami. Čas od času se ohlásila, tak jako tentokrát, kdy oznámila svoji cestu z domova v Miami do L. A. Spíše ji zajímaly plánované nákupy, než zdravotní problémy její dcery. Ne, že by jí na dceři nezáleželo, milovala ji, ale nejvíce milovala sama sebe. Proto Nick pokaždé, když tchýně přiletěla, se vydal na plavbu svojí jachtou. Vždy plachtil velice rád, vyčistil si hlavu a zahnal černé myšlenky. Vždy se vracel odpočatý a plný energie. Ale tentokrát se mu samotnému na jachtu nechtělo. S představou, že bude muset být ve společnosti sebe samého pod tíhou výčitek svědomí, vymýšlel alternativní řešení, jak si plavbu zpříjemnit a jak se vyhnout nežádoucí společnosti sebe sama.

Alicia na něj čekala už za pět sedm. Stála na chodníku před domem a netrpělivě přešlapovala.

Nick zastavil, vystoupil z auta a galantně jí otevřel dveře na straně spolujezdce. Když nastupovala, prohlížel si její sytě červený kostýmek – sáčko s krátkým rukávem, pod nímž se schovával černý nátělník obepínající její bujné poprsí a sukně střižená nad kolena, k tomu červené kožené lodičky a malá kabelka. Kostýmek krásně podtrhl její vosí pas a široké boky.

„Sluší ti to,“ řekl skromně, když usedl na volant. Ve skutečnosti byl očarován její postavou. Teprve, až si sedla, se pod sáčkem ukázalo její malé těhotenské břicho. Alicia se pousmála a zapnula si pás.

Hudební klub Big Beat, který byl zřízen na předměstí L. A., se pomalu zaplňoval fanoušky. Mladí lidé z předměstí přišli podpořit hudební výkon svých kamarádů a spolužáků. Zejména Anthonyho kapela byla velmi očekávána. Členové předkapely i hlavní kapely společně chystali a ladili nástroje na pódiu. Fanoušci se mezitím scházeli u baru a zaplňovali stolky bo stranách klubu. Uprostřed byl vyhrazen velký prostor, jakožto taneční parket před

podiem. Nebylo to však podium jako bývá stavěno v Madison Square a ani klub nebyl z třetiny tak velký jako sál v hotelu *Hilton*, přesto tu vládla ohromná atmosféra. Fanoušci byli napjatí a plní očekávání. Téměř každý tu znal každého. Nálada byla velmi kamarádká a otevřená.

Jen jeden člověk nesdílel náladu ostatních. Anthony seděl na schodech vedlejšího vchodu do klubu. Tohle místo mu poskytlo klid. Přesto, že ho dnes čekal velký debut, bylo mu to lhostejné.

„Tak tady jsi!“ přišla k němu Kate s míchaným drinkem v ruce. „Všude tě hledám!“ A zabouchla za sebou dveře. „Seš nervózní?“ dřepala si k němu. Tony otočil hlavu a pokynul jí. „Dej si panáka, roztáhnou se ti cévy a uvolníš se.“ „Na ten koncert jsem se těšil z jediného důvodu – že budu zpívat jenom pro ni. Ale ona opět dala přednost jemu,“ kroutil hlavou. Kate si vydechla. „Kašli na ni, nestojí ti za to.“ „Řekni, ségra, co na něm vidíš? Lže jí, podvádí ji... Čím víc jí ubližuje, tím ji snad víc přitahuje, nebo co.“ „Však neboj, brácha, Matsuda ji zase odkopne. A hádej, za kým zas půjde brečet,“ řekla zlomyslně Kate. „No za kým asi,“ shlédl. „Doufám, že ji nebudeš utěšovat?!“ Anthony se bolestně pousmál. Sestra mu nabídla, ať se napije z jejího drinku. Slámkou si cucnul nápoje. Poté ho sestra vroucně objala.

Jak Nick slíbil, pozval Aliciu do japonské restaurace, kde měli rezervovanou separé místnost jen pro sebe. Uprostřed malé, spoře osvětlené místnosti stál velmi nízký kulatý stoleček. Kolem něj byly rozprostřeny bohaté polštáře k sezení.

Poté, co se usadili, japonská žena v černobílém kimonu donesla hostům jídelní lístek. Hned, jak si vybrali menu, se žena poklonila a po odchodu zatáhla bambusové zasouvací dveře.

V pokoji příjemně zněla klidná japonská instrumentální hudba, kterou doplňoval jemný zvuk tekoucí fontánky, která stála v rohu místnosti. Nechyběly ani pískovcové kameny, mezi něž byly posazeny zelené rostliny. Zdi nesly lyrické obrazy japonských zahrad.

Nick si na jídle velice pochutnal, zároveň stihl Alicii vyprávět o svých hudebních plánech. Ale Alicia se celý večer v jídle rýpala. Jíst pomocí japonských hůlek jí nebylo moc příjemné a jíst japonské jídlo už vůbec ne. Raději by si dala vepřové koleno s křenem, které – kdyby nebyla těhotná – by spláchla tuplákem piva. Ale kvůli Nickovi to ráda oželela. Příčinou jejího negativismu byla úplně jiná záležitost.

„Promiň, celý večer melu o sobě,“ začervenal se Nick. To bylo taky jediné, co pořádně slyšela. Předchozích deset minut ho vůbec nevnímala. „Jsem ti vděčný, že jsi přijala mé pozvání, moc dobře se mi s tebou povídá.“ Usmál se na ni a napil se saké. „Ne, že by si chlapi chtěli povídat o svých problémech nebo kuchtat svoje emoce či podobné ženské koniny, ale čas od času dobrý společník neuškodí.“ Usmál se a napil se znova. Alicia se na něj podívala a vydechla si. „Neměla jsem to pozvání přijmout.“ a on se zakuckal při pití. Zaskočil mu lok a pálenka ho zašimrala až v nose. „Teda...“ snažila se předchozí větu okecat, „je to tu fajn, nikdy jsem v ničem podobným nebyla, ty kimona, hůlky, polštáře, ze kterých mě bolí záda... To má svoje kouzlo, ale neměla bych tu být.“ „O co jde?“ zeptal se důrazně. „Předevčírem mě pozval Anthony na svůj koncert. Je to jejich první větší koncert, taková předpremiéra, moc mu na tom záleželo, abych přišla. Nejen, jako zkušený člověk z branže, ale i jako kamarádka. Po pravdě, i já je chtěla přijít podpořit a poslechnout si, jak hrajou. Naživo je naživo,“ říkala sklesle. „Ten koncert je dneska?“ Alicia kývla. „Začíná to v osm, ale kluci nastupují od desíti.“ „Už chápu, proč tak našťavaně odešel z toho bufetu,“ přikývl. „Řekla jsem mu, že si

musím zavolat s máti na Skypu.“ „A já to provalil...“ zašklebil se Nick. Alicia se hořce pousmála. „Měla jsem mu říct pravdu. Bála jsem se, že mu ublížím, když mu řeknu, že nejdřív půjdu s tebou na večeri. Ale pak jsem chtěla přijet. Jenže on mě tam chtěl mít už od šesti a představit přátelům...“

Nick se k ní naklonil. „Když já měl před svým debutem, kopl jsem do sebe několik panáků. Kdybych neměl kolem sebe nejbližší kámoše, asi bych se zhroutil.“ „To máš pravdu,“ pousmála se. „I já první koncert odzpívala pod vlivem.“ A oba se začali smát. „Řekni mi, proč jsi to mé pozvání vůbec přijímala? Mělas říct, že máš něco takhle důležitýho. Kámoše nemůžeš nechat ve štychu.“ „Nevím, prostě, že jsi mě pozval ty.“ Usmála se nevinně a Nick jí pohladil ručku. Vzájemně si hleděli do očí. Pak se Nick pousmál a stáhl se.

„Víš co? Nachystej se. Zavezu tě tam.“ „To bys vážně udělal?“ rozzářila se. „Pro tebe cokoli na světě.“ „Paráda! Skočím si na záchod!“ Vyskočila ze země jako zajíc. Nick jen úsměvně kroutil hlavou.

V klubu Big Beat vládlo šero a ponuré světlo se lámalo o hustý kouř z cigaret. Ale ještě hustší byla atmosféra fanoušků. Předkapela je dostala do varu. Chtělo se jim tančit, poskakovat, křepčít, řvát. Ale ze všeho nejvíc si chtěli užít koncert hlavní kapely.

Když bubeník a kytaristé ladili své nástroje, diváci jásali a tleskali. Jejich pískot a povyk v plné síle dolehl až do šatny, kde si je v napětí užíval zpěvák kapely.

Když Anthony nastoupil na podium, divoká vřava rozduněla celý klub. Anthony se opřel o mikrofon připevněný ke stojanu, nadechl se, zavřel oči a spustil z plných plic. Současně se rozezněly bicí a kytary. Fanoušci začali poskakovat do svižného rytmu písně.

Po třech takto nabitých písničkách zpěvák pozdravil fanoušky a poděkoval jim za účast. „Jste krásní.“ Opakoval s úsměvem, když se rozhlížel po hledišti. Klub byl doslova narvaný fanoušky a praskal ve švech. Kate, která stála v první řadě pod podiem, si všiml okamžitě. Avšak jeho zrak se s tak velkolepým pohledem nespokojil. Anthonyho oči stále bloumaly a tápaly, dokud před jeho zraky nestála ona. Skoro dvacet minut trvalo, než se prodrala mezi ostatními fanoušky až do třetí řady, kde ji Anthony spatřil. V elegantním červeném kostýmku tu stála jako růže mezi trnům. V mžiku se po jeho hrudi rozlilo teplo. Už neměl trému. Poslední dílek puzzle právě zapadl do obrazu dokonalosti.

Koncert trval přes hodinu, protože fanoušci dychtili po přídavku. Kapela se třikrát rozloučila a třikrát byla vytleskána ze zákulisí zpět na podium.

Když dozněla poslední skladba, kluci odložili nástroje a přistoupili k přátelům. Ti je chválili a podáváním rukou či plácáním po zádech vyjadřovali svůj silný zážitek vzrušení.

Poté, co se Anthony přivítal se všemi přáteli, zamířil k malé ženě, které se držela zpátky. Jako nevinná školačka stála vzadu u zdi s nohama snožmo a oběma rukama svírala ucha kabelky.

„Tak...“ vsunul ruce do kapes. „Tak?“ sevřela ucha kabelky ještě pevněji. „Rande nevyšlo?“ „Jo, jen jsme změnili místo.“ A otočila hlavu k baru, odkud na Anthonyho pokynul Nick s nealko pivem v ruce. „Už jsem se lek, že tě tat'ka pustil na zábavu samotnou.“ zamumlal. „Omlouvám se, neměla jsem ti lhát.“ „Nemělas mě vyměnit za jinýho,“ přiblížil se a ukázal na ni prstem důrazně. Alicia se zastyděla a shlédla. „Nechtěla jsem tě vyměnit, možná jen trochu posunout. Ale koncert bych si nenechala ujít.“ Anthony se usmál. „A nelituješ toho, žeš změnila místo?“ „Ani v nejmenším! Ne, že by mě nerajcovalo štěbetání ptáčků a potůčku, ale neee,“ šklebila se a oba se rozesmáli.

„Bylo to úžasný, vážně!“ pochválila ho. „Takhle, když zaexcelujete v pátek, nebude to mít chybu!“ „Opravdu? Ale náky muchy to určitě mělo.“ „Ty už ti oboduje odborník.“ Poplácala ho po rameni. To už se k nim blížil Nick se dvěma tupláky. „Jdu pozdravit ségru.“ řekla Alicia a zamířila ke Katie.

Ta stála venku s několika přáteli a bavili se velmi zaujatě. Jakmile zmerčila Aliciu, zvažněla a od přátel se vzdálila.

„Nečekala jsem, že přijdeš,“ rozehrála zostru. „Proč ne? Slíbila jsem to.“ „A není ti blbý sem dovést i milence?!“ „Nick není můj milenec, jsme přátelé. Nabídl mi odvoz, přece nepojedu sama?!“ bránila se důraznějším tónem. „Odvezla bych tě. Ale to bys mi musela odpovídat na vzkazy,“ vyčetla jí a Alicia odvrátila pohled. Chvíli se odmlčela. „Copak už jsi zapomněla na přátele?“ „Jistě, že ne, ale sama víš, kolik je na Hiltonu práce. Ani nevím, kde mi hlava stojí. Navíc těhotenství ten zmatek umocňuje.“ „Nevymlouvej se na práci, všichni máme toho dost. Změnila ses.“ „Jak můžeš vědět, že jsem se změnila, když mě vůbec neznáš?!“ Obořila se na ni Alicia. „To máš pravdu!“ a otočila se, že odejde.

Alicia si vydechla. „Počkej, přeci! Nechci se rozejít takhle.“ A Kate zůstala stát zády k Alicii. Bedlivě poslouchala. „Ano, změnila jsem se. Co jsem přijela do Států, můj život je jak na horský dráze. Nabírá na rychlosti a strhává mě ani nevím kam. Mám tě ráda. A omlouvám se, pokud se kvůli mně cítíš ublížená či zanedbávaná. Jen mám teď opravdu moc práce.“ „Už by sis měla udělat v životě konečně pořádek.“ „Snažím se. Jenom to nepůjde hned. A ani to nezvládnou sama.“

Kate se na ni usmála. Poté se dlouze objaly. „Slib mi, že neublížíš mému bráchovi,“ špitla. „S Tonym jsme si dávno promluvili, ví, že nikoho momentálně nehledám. A ani on ne.“ „Když myslíš,“ odstoupila. „Nepřišla jsem, abych mu dávala signály či ho jinak dráždila. Přišla jsem podpořit kamaráda a jeho talent. Pokud si to vyložil jinak, tak mě to mrzí, nechci v něm vzbuzovat falešné naděje. Myslela jsem, že je to jasné.“ „Neměj obavy, myslím si, že to tak vidí i on,“ říkala dívající se stranou.

„No nic, jsem unavená,“ řekla Alicia. „Mohu se v týdně stavit na barvení a střihání?“ Katie se pousmála. „Musíš, už to máš odrostlý,“ prohlédla si její vlasy a prsty je prohrábla. Poté se začaly smát. Na povrch bylo vše smazáno a urovnáno. Ale uvnitř rostlo napětí, jehož příčinou byla přehnaná starostlivost sestry o bratra. Nebo toho bylo pod povrchem ještě víc? Alicia se toto napětí snažila přehlížet, přestože je vnímala všemi smysly. Doufala, že časem se Tony smíří s jejich přátelstvím a tato křeč mezi ní a jeho sestrou brzy vymyzí.

Alicia už do zakouřeného klubu nevstoupila. Na ulici již na ni troubil černý sport'ák. Usedla velmi spokojeně, ale i vyčerpaně. Nick cítil její spokojenost. Když nastartoval, usmál se na ni. Alicia mu úsměv oplátila. „Jsem rád, že ten večer nakonec dopadl dobře,“ řekl vlídně. „Jsem ráda, že jsem se usmířila s oběma sourozenci. Ponaučila jsem se, už nikdy nebudu lhát přátelům, i kdyby ta lež byla sebeušlechtilejší,“ řekla jedním dechem. Pak se zarazila. Oba dva se odmlčeli. Věděli, že její výrok je v praxi neuskutečnitelný. A tak Nick raději, aby se vyhnul trapnému tichu, pustil na plné pecky rádio s hudbou, kterou měli oba rádi a u které si i zazpívali. Hudba jim znovu vrátila energii nabuzenou dnešním koncertem.

Nick pomaličku zastavil u jejího domku. Zatáhl ruční brzdu a podíval se na ni svým štěněčím kukučem. „Kamarádká výpomoc dnes asi nebude, co?“ a oba rázem propukli v smích. „To opravdu ne-e,“ vyhrkla řehtající se Alicia.

Nick vystoupil a galantně jí otevřel dveře. Pomohl jí vstát. Stáli naproti sobě v těsné blízkosti. Mohla slyšet jeho přerývavý dech, když jí hluboce hleděl do očí. Znovu a znovu se topil ve vlnách rozbouřeného moře, které osvětlovalo jen sporé světlo pouličních lamp.

„Zavři oči,“ zašeptala a on se poddal. Její vlhké plné rty se dotkly jeho starostmi vráscitého čela. Musela si stoupnout na špičky, aby se ho mohla dotknout. Nick se pousmál. Nic víc ani nečekal, jsou přece jen přátelé. Byl rád i za ten kousek tepla, který z Alicii sálal. Děkuju za všechno, Nicku,“ řekla upřímně. Otevřel oči a chytil ji za ruce. V mohutných dlaních opět mnul její prstíky. „Pro tebe cokoli, maličká. Navíc mě samotného zajímalo, jak hrajou. Musí ještě vyladit zvuk a přechody mezi jednotlivými písničkama. Ale to jsem mu všechno řekl,“ a pustil ji. Polehounku ji směřoval ke dveřím domku. „Osobně na ně dohlídnu. Na tý charitativní akci, myslím. Mají velkej potenciál.“ „Vážím si toho, že jim chceš pomoci,“ pousmála se. Zastavili se na schodech u dveří. „Ten další víkend mi přijede tchýně. Máme nepsaný pravidlo, že pokaždé, když Deb dorazí, klidím se z baráku. Je to jediná možnost, kdy mám čas se projet na jachtě.“ „Tchýně a uzený, nejlepší studený, co?“ řekla s nadsázkou a oba se rozesmáli. „Jo, tak nějak,“ souhlasil.

„Pojeď se mnou,“ zaskočil ji. Neměla slov. „To nejde, Nicku,“ snažila se vyhnout jeho pohledu, ale on ji jemně chytil za ramena. Upřeně se na ni zadíval. „Pojeď se mnou. Jako kamarádka. Probereme pracovní věci. Jistě budeme plní zážitků z pátku.“ „Já nemůžu.“ Snažila se ho odstrčit, přestože si strašně moc přála ho doprovázet. „Bavme se o tom, co oba milujeme – o hudbě. A taky o našem malém.“ A pohladil ji po břišku. Nick věděl, jak ji obměkčit. „Chci s tebou být i jako s matkou svého dítěte. Přestože ještě není na světě, dobře vnímá, co se tu děje. Chci, aby od začátku cítilo, že má oba rodiče, kteří ho milují.“ Alicii došly argumenty.

Jen on a já a naše dítě. Na širém moři. Co by se mohlo stát? Jsme přece kamarádi. Už jsme se to naučili. Naučili jsme se potlačovat naši lásku, proměnila se v respekt a pokoru. Už jsme se ani nepolíbili. Tak dlouho jsme se nepolíbili...

„Tak co říkáš?“ zeptal se. „Promyslím to,“ řekla rozpačitě. Když hledala klíč ve svazku, třásl se jí ruce. Ulevilo se jí, když konečně našla ten správný a odemčela dveře. „Dobrou noc, Nicku.“

Nick mlčky a po tmě seděl za volantem svého vozu. Ještě dlouho čekal, než její světlo zhaslo. Neviděl jí přímo do ložnice, okna byla zasazena z boku. Viděl jen zář pronikající do temné noci. Představoval si, jak ulehá do svěže voňavých peřin. Jak své mokré vlasy pokládá na bohatě vycpaný polštář. Zavřenýma očima v hlavě pozoroval, jak tiše dýchá. Jak se jí roztahují nozdry malého nosíku, nadzvedává hrudník, a jak vyměněný vzduch odchází ven skrz její rty.

Ty její horký rty... Celej večer bych je jen líbal a líbal. V náručí pevně tiskl její rozechvělý tělo a přitom poslouchal její něžný vzdychání. Tolik mi chybíš, Alicio, tolik moc...

U jejího domu stál ještě dlouho po tom, co zhasla světlo. Naprosto ztratil pojem o čase. Náhle se probíral a nastartoval vůz.

Když odemykal dveře rezidence, těšil se jen na jediné – teplou sprchu a hurá do postele. Po náročném dni, ale hlavně týdnu dřiny, rozhovorů, focení, zkoušek a neustálého zařizování a telefonování se už viděl v peřinách, a že bude spát hodně dlouho, protože zítra (vlastně už dnes) je neděle, den volna.

V hale bylo rozsvíceno. Anna seděla na gauči a črtala návrhy na skicu. Buddy jí spal u nohou stočený do klubíčka. Avšak probudily ho těžké kroky pána. Procítl a z povinnosti šel pána pozdravit. Nick ho poplácal po hřbetě a podrbl za ušima, jak to měl Buddy rád. Poté si vyhoupl na křeslo, kde ve spánku pokračoval.

„Jak to, že ještě nespíš?“ obrátil se k Anně. „Je půl druhé.“ „Mohla bych se zeptat na to samé,“ neodlepila oči od papíru. „Smrdíš jako stará kurva,“ reagovala na odér se směsicí dámského parfému, piva a cigaret. „Byl jsem v klubu na předměstí.“ „Kde, že?!“ Hrklo v ní, až zlomila tuhu. „A tos byl jako sám?! Bez bodyguarda?!“ „K čemu bodyguard? Náhodou to bylo super, kluci úplně váleli. Když Toncek zpíval, úplně jsem viděl Chucka zamlada,“ pousmál se. Poté si čupl ke křeslu a pohládl psa. „Toncek?“ divila se. „To jako Anthony?“ A on kývl. „Proboha, jak ses mezi tu sortu lidí dostal?!“ „Proč máš předsudky, Ann?!“ Rozhodil ruce, až probudil odpočívajícího psa. „Koncert byl úplně super, byla tam nepopsatelná atmosféra. Jasně, že musejí vyladit určitý chyby, ale to k tomu patří. Taký jsme tak začínali, Ann. Rychle jsi zapomněla!“ Podíval se jí ostře do očí. „Předpokládám, že tam nesměla chybět ani Alicia,“ řekla ironicky. „Tak to předpokládáš správně.“ Anna prudce vstala a švihla blokem o stůl. Nasupeně vyběhla schody po dvou a práskot dveří o zárubně se rozlehl po hale tak silně, až pes zakňučel.

Anna si zoufale sedla před zrcadlo. Marně v něm hledala odpovědi. *Je ještě možné naše manželství zachránit, když jsme jako cizí lidé? A chci to vůbec? Chce to on? Má smysl oživovat něco, co už je dávno mrtvé? Z hlavy sňala šátek. Pod ním se tyčily již dvoucentimetrové kaštanové vlasy. Vzala si do rukou podstavec s parukou a pohládla umělé vlasy. Tolik bych se chtěla vrátit do toho dne. Byla jsem krásná a hlavně šťastná. Daleko od tohoto světa. Zvláštní.* Pousmála se. *Cizí muž mě během chvíle rozesmál, zatímco kvůli vlastnímu manželovi mám akorát tak žaludeční vředy. Kdybych tak mohla vrátit čas...*

Pak jí cosi vnučko myšlenku. Zdánlivě šílený nápad, který by mohl vyjít. Zbrkle šmátrala v kabelce. Doslova ji převrátila naruby, ale nic. Vyházela první šuplík i druhý šuplík. Až na zemi mezi všemi rozházenými věcmi našla útržek papíru s telefoním číslem. Přece jenom si ho nechala. Ten muž, se kterým se bavila u baru na francouzských slavnostech, jí napsal své telefonní číslo na kus ubrousku. Když cárek papíru svírala v dlaní, cítila jak se odtud šíří teplo a klid do celého jejího těla. Jako by zaplnilo prázdnotu, která tu okupovala lásku a sounáležitost.

Nick si v neděli ráno pospal. Žádný budík ani žádný telefon nevyrušily jeho spánek.

Jen tak v pyžamu sestoupil schody a v kuchyni si z lednice vyndal džem a džus. K tomu chléb z chlebníku a vesele nakráčel do zahrady. Ptáci zpívali a pes olizoval čerstvou kost. Nick si spokojeně mazal měkký chléb s křupavou kůrčičkou džemem ze sladkých jahod. Tentokrát žádný notebook, žádný Facebook ani Twitter. Ani noviny. Jen on, dlabanec a zpěv přírody.

V hale se ozval klapot podpatků o dlažbu, a tak se tam šel podívat. Kolem něj prosvištěla Anna. Jediné, co stačil zaregistrovat, než práskla dveřmi, bylo, že vypadala velmi elegantně. Bordó paruka, make-up, dráždivá vůně, tmavé koktejlký a vysoké podpatky, které umocnily její dlouhé štíhlé nohy. Ve dveřích se mihl její pletený šedý pulovr. Nick si promnul oči pod brýlemi a vrátil se šouravými kroky ke stolu.

Když Anna dnes v noci volala neznámému muži, působila velice odhodlaně. Zpočátku měla obavy, jestli si ji bude vůbec pamatovat, ale muž okamžitě věděl, o koho jde, když se mu představila do telefonu. Hovořili skoro hodinu. Vzpomínali na společně strávený večer a velice se bavili. Proto si dohodli schůzku hned z rána.

Avšak když elegantní Anna přišla do restaurace, nepůsobila tak sebejistě jako v noci. Seděl na zahrádce u malého stolečku a pozoroval hodinky. On, gentleman v bílém obleku a černé košili bez kravaty. Anna se chvíli schovala za tůjky, které zkrášlovaly prostředí restaurace.

Je tak dokonalý... Má styl. Má charisma. Dokonalý muž.

Pierre, jak se muž jmenoval, byl vysoký, atletické postavy. Bylo zřejmé, že i po čtyřicítce si udržuje zdravý životní styl. Nekouřil. Pil pouze příležitostně a pouze víno. Miloval klasickou hudbu a francouzskou kuchyni. A vlastnil krásné modré oči, které Annu zaujaly hned na první pohled.

Je tak plný života... Pozorovala ho z úkrytu. Ten ví, co od života chce. A jak galantně se chová k ženám. Hledá jistotu, hledá dlouhodobý vztah. Možná by se i zavázal. Proto musí najít tu, která ho bude doprovázet celý jeho život...

I Alicia se dnes vyspala do růžova. Již ji netrápily ranní nevolnosti. Pospala si a poté se bohatě nasnídala. Dala si tu práci a osmažila si pár palačinek s marmeládou a ovocem. Co se týkalo jídla, nikdy se neošidila.

Posnídala v zahradě a popíjela svěží pomerančový džus. „*Pojed' se mnou.*“ Znělo jí v hlavě. „*Pojed' se mnou. Jako kamarádka.*“ Věděla však, že oni dva pravými kamarády nikdy nebudou. I když se mezi nimi nic nestane, bude je to stát velké úsilí. *Stojí za to se přemáhat? Ale když mně je s ním tak dobře. S ním se cítím tak otevřená, přirozená. Nemusím si dávat pozor na slova, která vyslovím, aniž bych někomu ublížila nebo mě někdo pokáral. Prostě mě bere takovou, jaká jsem.* Pousmála se. Myšlenky na Nicka ji hrály u srdíčka. Při tom hladila své malé břicho. *Včera byl tak galantní... A nic po mně nechtěl, prostě se rozloučil a jel domů. Asi už mě nemiluje. Kdo ví, třeba se vrátil k Annie... Tak by to bylo správné.*

Její rozímání vyrušil nedočkavý zvonek dveří. Podivila se, kdo to asi může být.

Avšak podivila se více tomu, kdo to doopravdy byl. „Máš chvílku?“ špitla Anna. Stála před ní se slzami v očích. Tak krásná, tak šik, ale přece jen nešťastná. „Ale jistě, pojď dál,“ nabídla jí podivně. Uvedla ji do obývacího pokoje a uvařila jí kávu.

„Máš to tu moc hezké,“ rozhlížela se. „Můžeme si sednout i do zahrady. Nemám tam sice tolik nádherných květů jako ty, ale když mám chvílku čas, tak si udělám tu radost a rýpu se v záhonku.“ Anna se formálně pousmála.

„Omlouvám se, že jsem vtrhla bez ohlášení do tvého domu, ale nevěděla jsem, za kým jít. Cítila jsem se sama a nikomu jinému nevěřím.“ Žmoula a v ruce papírový kapesník, na nějž hleděla. Ženy seděly vedle sebe na bílé kožené sedačce. „Stalo se ti někdy, že ses zamilovala do zakázaného muže?“ A Alicia strnula. „Na jednu stranu chci zachovat naše manželství s Nickem, už pro to, co pro mě udělal, ale... Čím víc se k němu chci přiblížit, tím víc se mi vzdaluje. Buď jdu na to špatně, nebo už jsme moc vzdálení, ale uvědomili jsme si to až teď. Těžko říct.“ A podívala se na Aliciu. V jejích očích hledala útěchu a klid.

„Pohádali jste se?“ zeptala se opatrně. „O to nejde... Vzpomínáš na toho muže z francouzského festivalu na venkově?“ Alicia kývla. „Od toho okamžiku na něj myslím.“

Není to láska v tom pravém slova smyslu, ale očaroval mě jeho úsměv. A jeho charisma,“ zasnila se. Znovu na hrudi cítila teplo. „Nechal mi číslo a já se mu ozvala. Dohodli jsme si schůzku.“ „Cože?!“ vyhrkla Alicia. „Totiž – cože?“ opravila se kultivovaně s utlumeným údivem. „Dnes ráno, ve městě. Ale když jsem ho tam viděla sedět... Víš, cosi mě přepadlo. Najednou veškerá radost zmizela. I to, jak jsem se těšila. Uvědomila jsem si, že pod tím make-upem, parukou a sexy šaty jsem pořád jenom já.“ A uronila slzu. „Chřadnoucí žena, která umírá.“ Alicia ji chytila za ruce: „Žena samostatná a velice inteligentní. Když jsme vás tenkrát s Kat pozorovaly na baru, bylo jasné, žeš ho zaujala. A ne parukou či rtěnkou, ale tím, co máš uvnitř,“ říkala jí upřímně. „Muži si tak dlouho nepovídají leda tak s někým. Neplýtvají zbytečně slovy. Raději konají. Ale když je nějaká žena opravdu zaujme, dostane se jim pod kůži.“ „A co jsem mu měla říct, že za několik měsíců tu už možná nebudu?“ Slzela. „Nechápu, co se to se mnou děje.“ Otřela si slzy. „Před několika měsíci jsem byla jako kámen a teď? Myslím na lásku, na život a bulím tu jako nějaká husa!“ „To je normální,“ pousmála se Alicia. „Já kvůli nešťastné lásce brečím pořád. Pak se zase směju... Když seš zamilovaná, je to s tebou jak na houpačce.“ „Nejsem zamilovaná, ani nechci Nicka podvádět, jen... Takovýho chlapa, jako je Pierre, potkáš jednou za život. Takovýho chlapa, u kterýho si řekneš, že je to ON.“ A Alicia se bolestně pousmála. Vzpomněla si na Nicka. Jako by jí Anna hovořila z duše. „Nechci tě tu otravovat, jistě máš na práci důležitější věci.“ „Dnes mám volno po dlouhé době. A neotravuješ, ráda tě vidím.“ Anna se pousmála a shlédla.

„Co bys dělala na mém místě ty? Šla bys za tím mužem, nebo bys ho nechala jít, abys měla v životě klid?“ Tato otázka Alicii totálně vyrazila dech. Anna jí nevědomky pokládala otázky přímo na tělo.

Tuší snad něco? Plánovala si to? Spekulovala. Hloupost! To jen já začínám být paranoidní. Je to naprosto běžná otázka, jen moje svědomí si z ní vybírá to, čeho se nejvíc bojí.

„Nebudu tě obtěžovat,“ reagovala na Aliciino mlčení. Zbrkle vstala, že odejde. „Ne, ne, ne! Počkej!“ Chytila ji za ruku, když se vzpamatovala. „Omlouvám se. Zamyslela jsem se nad tvou otázkou.“ Anna se znovu posadila. „Pokud máš o toho muže opravdu zájem, dej mu to najevo. Nech to plynout. Čas ukáže, jestli je ochoten pro tebe udělat cokoli.“ Anna souhlasně kývla a shlédla. Ale Alicia jí jemně nadzvedla bradu, aby se jí zahleděla do očí. „Dřív, než to uděláš, si promluv s Nickem. Zaslouží si vědět, na čem je. Tady ta vaše nemá komunikace přes prostředníka vašemu vztahu jen a jen škodí. Řekni mu, co cítíš, ať už je to cokoli,“ vydechla a odvrátila pohled. Anna ji vděčně chytila za ruce. „Máš pravdu. Chtěla bych Nickovi toho tolik říct, ale když ho vidím, všechna slova najednou zmizí. Vytočí mě, ne tím co řekne, ale jak to řekne. A způsob, jakým se na mě dívá... Už to není můj Nick,“ kroutila hlavou. „I on si prošel peklem, nemůžeš po něm chtít, aby se tvářil, že těch strašlivých pět let neuběhlo. Nevím, neznala jsem ho před tím, ale věřím, že změna v jeho chování má opodstatněný důvod,“ bránila ho. „Takže jsem ho zkazila já...“ „Ne, to jsem neřekla.“ „A co když zkazím život i Pierrovi? Ne, nemůžu se mu ozvat,“ odmítala. „Když se nestane tvým přítelem, získáš alespoň kamaráda. Spřízněnou duši, která ti bude rozumět.“ „Tu už přece mám,“ pousmála se na ni. Alicia rozpačitě úsměv oplatila. Anna se k ní naklonila, a tak ji Alicia objala. Zprvu velmi nejistě.

Co to sakra děláš, Rusty? Podporovat Annu v sympatiích k jinému muži? Aby Anna sama odešla? To by bylo příliš jednoduché. Anna a Pierre. Já a Nick. Já, Nick a naše dítě.

Máme ještě šanci? Možná, kdyby si promluvili, zjistili by, že už se nemilují. Alicii se v hlavě honily různé myšlenky, a to velmi rozporuplné. Uvnitř bojovala láska proti svědomí, které jí neustále navozovalo pocity viny. Její ruka, kterou hladila Annu po zádech, se začala klepat. Zpotila se. Ale Anna u ní nalezala klid. Zavřela oči. Poprvé v životě našla kamarádku. Alespoň si to myslela. Alicia jí opravdu chtěla pomoci, chtěla se zbavit lásky k Nickovi. Ale city nemají čudlík, kterým je jednoduše vypnete. City se musí prožívat s veškerou intenzitou, dokud postupně nevyhasnou.

Alicia dlouho přemýšlela o Annině návštěvě. Jaká ironie osudu, že Anna považuje za kamarádku právě ji. V tom případě by nebylo fér myslet si na jejího muže, byť by se s ním rozešla. A tak se Nickovi prostě neozývala. Ale ani on jí. *Smířil se s přátelstvím.* Říkala si s hlubokou bolestí v srdci. Ale rozum jí konejšil, že je to tak správné. Přesto, že se trápila, že ji neustále svírala úzkost, věděla, že jedná správně. Ale mrzelo ji, že se jí Nick po jejich krásném rendez-vous neozýval.

I on neustále kontroloval mobil. E-maily, Facebook, Twitter, ale po Alicii ani stopa. Bylo pondělí ráno a Nick právě natáčel videoklip k pilotnímu singlu nového CD, které nahrál s kolegy ze skupiny Gravediggers. Natáčely v jedné podzemní garáži v New Yorku. Během každé přestávky kontroloval hlasovou schránku, jestli mu Alicia nezanechala vzkaz. Pracoval zbrkle a nesoustředěně. Chtěl, aby se mu ozvala, ale bylo mu blbé ozvat se první. V myšlenkách ho to šířalo. Neustále hypnotizoval displej mobilu. Ale měl svou hrdost. On nebude ten, co přileze. On nebude ten, co poruší jejich takzvané přátelství.

Alicia zavítala do salonu ke Kate, aby si nechala udělat nový styling. Přesto, že ji kamarádka vlídně přivítala, cítila jisté napětí, které umocňoval fakt, že v salonu nikdo další nebyl.

Kate si svoji zákaznici mlčky usadila a zakryla jí ramena ručníkem. Přes celé její tělo přehodila kadeřnickou pláštěnku a začala jí rozčesávat vlasy.

„Tak jak se ti líbil koncert?“ začala odlehčeně. „Byl super, věřím, že se jim to v pátek povede minimálně stejně dobře jako teď“, drmolila Alicia. Kate ji celkem kudlala. „Máš to hodně zacuckané“, reagovala na její vzpínání. Alicia se jen formálně pousmála. Ulevilo se jí, když Katie hřeben odložila. „Tak jak? Zase medovku a sestříhat do obličejů?“ „Vlastně bych se chtěla vrátit k té červené“, a Katie se zarazila. „Necítím se v té světlé dobře. Chci hnědou s odstínem do červena.“ „Vždyť ti to sluší. Nechápu, proč jsi najednou změnila názor?!“ „Neměla jsem si to nechat vymluvit. Chci svou původní barvu“, trvala si na svém. „No, jak chceš.“ Zamumlala Kate a splnila přání zákaznice.

Kapitola dvacátá osmá

Velký pátek odstartovala show na červeném koberci, kde hrály začínající kapely. Do hotelu *Hilton* se sjížděly celebrity ze všech koutů Ameriky, ale i světa. Přijížděla jedna černá limuzína za druhou, odkud vystupovaly napjatě očekávané hvězdy, které byly oslňovány blesky fotoaparátů. Fanoušci, kteří se houfovali za zábranou, se dožadovali autogramů. Desítky fotografií a paparazziů dokumentovaly přicházející hvězdy hudebního nebe. Vřava fanoušků nabírala na intenzitě. Dámy oslňovaly svými módními trendy, ale i výstřelky. Na

jejich těle se blyštěly šperky za desetitisíce. Dámy se honosily róbou nadnárodních návrhářů. Paparazzi fotili jejich modely ze všech stran, což bylo pro autory neformální reklamou.

Tuto velkolepou akci natáčela i televize. Reportéři postupně odchyťovali celebrity na červeném koberečku a v přímém přenosu zprostředkovávali divákům atmosféru této gala show.

Vstup do hotelu byl však přísně hlídán ochrankou. Dovnitř směli jen pozvaní.

Alicia stála u vchodu pro V. I. P. hosty, které osobně vítala a odkazovala je na asistentky, které jim pomáhaly najít jejich místo k sezení.

V prostoru byl zajištěn raut. Občerstvení se skládalo ze studené kuchyně, ale i vydatných řízečků a šťavnatých steaků z mas všech druhů. Nechyběly ani ryby. Jako příloha se nabízela čerstvá zelenina, ovoce, rýže či bramborová kaše a křupavé pečivo. Jako sladká tečka menu zakončovaly dortíky všech příchutí i velikostí. Výběr nápojů byl široký – teplé, studené, alkoholické, nealkoholické. Nejvíce šly na dračku vína a destiláty.

Předsálí se rychle začalo hromadit lidmi. Nick se pro tento večer obzvláště vymódil. Stál tu na kraji hledaje v davu svoji spřízněnou duši. Dnes si oblékl lesklý černý oblek od Armaniho. Zvolil i lehce kořeněnou vůni této značky. K tomu černou košili s tenkými stříbrnými pruhy, které svisle kopírovaly střih jeho saka. Kolem krku si uvázal lesklou černou kravatu. Jeho levou ruku obepínaly stříbrné Rolexky. Jako obuv zvolil černé šněrovací mokasíny. Jako elegantní muž měl velký úspěch u žen, ne jedna mu naznačila své sympatie. Gel jeho krátce sestřiženým vlasům dnes obzvláště slušel. Avšak Nick jen slušně pokynul a hledal dál svoji malou blondýnku.

Když Alicia uviděla, jak se motá v prostoru, pousmála se a přistoupila k němu ze zadu. Položila mu svoji drobnou ruku na rameno. Zavřel oči a na chvíli se zasní, když ucítil vůni jejích vlasů. Když ji spatřil, byl okouzlen. Opět to byla jeho brunetka. Jejím decentnímu make-upu dominovaly kouřově oční stíny a růž s tmavým odstínem. A červené šaty, které se vázaly za krk, nadzvedávaly její poprsí a svým vykasáným střihem s délkou až na zem schovávaly její bříško.

„Vypadáš...neodolatelně,“ ztrácel slova. „Ty taky nejsi k zahození,“ pousmála se Alicia. Ve skutečnosti se jí lehce podlomila kolena, když ho uviděla v obleku. Připomněl jí večer, kdy se poznali. A jako tehdy, by ho i dnes bez pardonu zatáhla do kumbálu a dělala s ním i zákonem zakázané věci.

„Dobrý den, Alicio,“ řekla Anna, která si stoupla vedle Nicka a zavěsila se mu za rámě. Alicia sebou trhla. „Vítej, Annie!“ Políbila ji na tvář. „Jsem ráda, že jsi přišla, opravdu!“ vydechla si. Nick se na ni podíval se skrytou bolestí v očích.

„Sedíme spolu?“ zeptal se. „Bohužel, já jsem s Kate, Tonym a kapelou. Vy sedíte s Chuckem. Táhle ta asistentka vám poradí,“ pousmála se. Nick shlédl a odvedl svoji krásnou ženu ke stolu.

Když se všichni slavní i neslavní hosté usadili v sále hotelu, Alicia vyšla na podium a všechny vřele pozdravila. Nezapomněla ani na diváky u televizních obrazovek. Vysvětlila, jakým způsobem mohou přispět peníze na účet nadačního fondu, který byl založen pro účely kliniky dětské onkologie. Stručně vysvětlila program dnešního večera a pozvala přítomné hosty na after party. Popřála hostům příjemný večer. „Buďte štedří,“ usmála se s nadsázkou.

Aliciu vystřídal Anthony a jeho kapela. Jejich velkolepý nástup zahájil hudební večer. Nástroje i vokály vylepšili tak, jak jim Nick poradil. Jako začínající kapela sklidili obrovský aplaus po každé odehrané skladbě.

Alicia s Kate jim fandily jako na koncertě v Big Beatu. Kývaly se do rytmu na znamení podpory. Anthony se jen smál. Byl to pro něj velký debut a byl sakra nervózní. Ale díky známým tvářím a jejich skopičinkám z něj tréma postupně opadla.

Avšak Nick potlesk nadarmo nerozdával. Přesto, že viděl značné zlepšení kapely, snažil se vypíchnout i ty nejprimitivnější chyby, aby je mohl zkritizovat. Svoje komentáře hustil do Anny, která si znuděně pročítávala program večera. Milovala klasickou hudbu. Moderní hudba ji příliš nezajímala.

„Nechápu, proč musí tak řvát,“ šklebila se. „Copak je to nějaké umění? Řvát?“ a dál si četla. „To je ale ten pravej rock n’roll.“ Zvedl obočí Nick. Pak si uvědomil, že se mu výkon mladé kapely vlastně líbí. Zadíval se na Aliciu, která upřeně sledovala zpěváka a neustále švitořila s Kate. Věc, která dokázala ty dvě pokaždé stmelit, byl právě koncert Anthonyho kapely. Nick si tolik přál, aby mohl sedět vedle ní. Chtěl si povídat o hudbě, o nápadech, sdílet stejné názory. Ale obě jeho spřízněné duše byly příliš daleko. Chuck se právě chystal na podium. A Alicia... Byla sice blíž, ale v myšlenkách daleko u jiného muže.

V jednu chvíli jako by ucítila, že ji někdo pozoruje. Když pootočila hlavu směrem vlevo, uviděla jeho smutný pohled. Shlédl a pak, jako že sleduje dění na podiu. Alicia zatřásla hlavou a dále se soustředila na Katie a její komentáře.

„Nick Matsuda a Rusty,“ četla v programu Anna. „Vážně by mě zajímalo, co zrovna vy dva můžete spolu zpívat,“ zabrbkala. „Nech se překvapit,“ pousmál se Nick a jemně ji chytil za ruku. Podíval se na Aliciu, jestli se dívá. Ano, nenápadně ho pozorovala, ale vždycky odvrátila zrak jinam, když ji zahlédl.

Co to dělá? Říkala si v duchu. Jasně, co by. Je to přece jeho manželka, co by asi dělal. Su tak blbá, jistě, že doma nestaví bábovky. A jak znám Nickův sexuální apetit, prohání ji jak nadutou kozu.

„Spletl ses?!“ Zasyčela Anna, když ji jemně chytil za ruku. Ale Nick se nenechal odbýt. „To tě už ani nemůžu pohladit?“ „Pět měsíců jsi to neudělal, proč tak najednou?“ Nick si vydechl a pustil ji.

Dobře ti tak, Matsudo, chtěls mít dvě, tak teď nemáš žádnou. Nemohl ses nabažit, chtěls víc a víc, a teď nemáš nic.

No výborně! Trhl sebou, když se u Aliciíného stolku zjevil Anthony. Dávno jeho kapelu vystřídala jiná. Alicia s Kate mu blahopřály. Objímali se a smáli. Poté se Tony posadil mezi dámy a Aliciu chytil za ruku. Ve skutečnosti jí děkoval za příležitost zahrát si před tolik váženým publikem.

Anna chvíli manžela pozorovala. Uvědomila si, že to přehnala, když se odmlčel. A tak ho soucitně objala. „No tak, vždyť mě znáš. Jen mě to překvapilo. Ale příjemně,“ pousmála se. Nick si její ruku přidržel na hrudníku a taky se pousmál. „Chtěl bych, aby sis tento večer užila. A jsem moc rád, že mě doprovázíš. Chyběla jsi mi, opravdu.“ „Ale no tak, nemůžeš se dočkat, až mě po formální ceremonii odvezeš domů a vrátíš se sem jako Cassanova,“ říkala s nadsázkou. „To už je dávno za mnou. Teď chci mít klid.“ Opravdu ho už staromládenecký život nelákal. „Sluší ti to, jen tak mimochodem.“ Prohlédl si její paruku, výrazné večerní líčení a lesklé tmavě modré šaty s výstřihem. Neměla příliš velká ňadra, úměrně ke svojí

štíhlé postavě, nedostatky však odstranila pevná push-up podprsenka. Rozparek až do půli stehna pravé nohy zvýraznil linku jejích dlouhých štíhlých nohou. Nick nebyl v klidu ani trochu, když seděla nohou přes nohu. Přece jenom byl to muž, který neměl sex skoro pět měsíců. Tak ji raději pustil a sledoval kapelu na podiu. Sám si však dal nohu přes nohu, aby maskoval své vzrušení.

Jeho náruživost ale vyrušil šum v pravém křídle. Když skončila písnička, Anthony se zvedl a za ruku si odvedl Aliciu ven ze sálu.

Vedl ji do prvního patra, kde už bylo vše připravené na after party. Dovedl ji na obrovskou kamennou terasu, která kopírovala celé patro po jedné straně. Uprostřed se spouštěly široké schody dolů do zahrady s fontánami a keříky. Do zahrady vedly dvě stromy lemované cestičky. Vše bylo osvětleno bodovými světly. I měsíc a hvězdy na hladce černém nebi dodávaly tomuto panoramatu své kouzlo.

U výhledu na tuto nádheru se zastavili. „Proč jsi mě sem zavedl?“ zeptala se nejistě. „Neměj strach, nezdržím tě dlouho.“ Držel ji stále za ruku. „Chtěl jsem ti poděkovat za všechno, co jsi pro mě i kluky udělala. Že jsi nám dala šanci. Věřila jsi nám – nám, týpkům, co šmidlí na nástroje z bazaru v garáži na předměstí.“ „Anthony, přestaň.“ Zastavila ho jemným dotykem jeho rtu. „To, co jste dokázali, jste dokázali vlastní tvrdou prací. To vy a pouze vy jste si vzali k srdci všechny rady a tipy a zamakali na sobě. To vám patřil ten bouřlivý aplaus, vám a nikomu jinému.“ Pohlédla ho po tváři a usmála se. Anthony se začervenál. „I tak bych ti chtěl něco dát.“ A z kapsy saka vytáhl drobný stříbrný řetízek na ruku s očky prokládanými modrými kamínky. „Jistě jsi zvyklá na diamanty, ale tohle je dárek od srdce. Můžeš ho nosit klidně jen doma, kde to nikdo neuvidí.“ A náramek jí připnul na pravou ruku. „Blázníš?! Nikdy ho nesundám!“ říkala dojatě. „Je nádherný!“ Prohlížela si šperk. „Takovou nádheru jsem ještě nikdy od nikoho nedostala. Teda od našich třeba naušnice a tak, ale to se počítá trochu jinak. Od přátel či od kluka... nic.“ A zadívali si vzájemně do očí. Anthony ji chytil za ruce a shlížel na ni. Ale nic víc si nedovolil. Nechtěl nic uspěchat. Nechtěl pokazit tento nevinný moment, přestože toužil líbat její rty. Zpěv slavíka a šumění fontány jako by našeptávaly, ať ji políbí. Ale bál se pokazit ten krásný vztah, který mezi sebou mají. Vztah plný něhy, pochopení, přátelství.

„Musím už jít, za chvíli zpívám,“ pustila se Alicia. Anthony kývl a mlčky ji doprovodil do šatny.

U dveří už netrpělivě stepoval Nick. „Konečně!“ Rozhodil ruce. „Všude jsem tě hledal!“ A vyčítavě se podíval na Anthonyho. „Tak já půjdu,“ řekl mladík.

„Počkej, přeci. Zpívám až za třicet minut.“ A chytla ho za ruku.

Nick začal hluboce dýchat jako lokomotiva.

„To je dobrý, potřebuješ se v klidu připravit. Však máme na sebe celej večer.“ Pohládl ji po tváři. „Jo, to máme.“ Přidržela si chvíli jeho dlaň na tváři. Anthony se pousmál a odešel.

Alicia se nadechla a zlostně spustila bandurskou: „Co to mělo znamenat?! Mám třicet minut do mého vystoupení – mého! S tebou zpívám za víc jak hodinu, tak nechápu, proč mě tu naháníš a děláš mi scény!“ „Měl jsem strach, že...“ „Nemusíš mít obavy, písnička pro tvoji ženušku odezní včas!“ A s prásknutím dveří vešla do šatny.

Nick vzhlédl ke stropu a vydechl si. Jako spráskaný pes se vrátil na své místo ke stolečku.

Když Alicia zpívala, obecenstvo jásalo a známé texty zpívalo s ní. Při svižných rockových skladbách se publikum pohupovalo do rytmu. Pět rychlých kytarově nadupaných písní vystřídalala nová poprocková balada, kterou Alicia napsala během příprav tohoto večera, speciálně pro tento okamžik. Za doprovodu klavíru zpívala text o rozloučení s mužem, kterého milovala, a který se usadil s jinou ženou. Na povrch působila rozhodně, když zpívala slova: „Nevadí, najdu si stejného, jako jsi ty. Nepřeju ti nic jiného, než jen to nejlepší.“ Svým silným hlasem rozezněla celý sál. Až Nickovi běhal mráz po zádech. Celou dobu si ho nevšímal, udržovala oční kontakt s fanoušky, ale hlavně s Kate a Anthonym. Pozornost obrátila k Nickovi až při této písničce. Uvědomil si, jak moc jí ublížil. Nasliboval jí lásku, ale ve skutečnosti v ní vyvolal jen výčitky a bolest.

Už není cesty zpět. Měl by ses soustředit na to, co je důležité. A chytil Annu, která pozorně poslouchala, za ruku. Usmála se a naklonila se k němu. „Jedno se musí nechat, zpívá opravdu pěkně,“ šeptla mu do ucha. Nick se jen pousmál a dál bolestně poslouchal text Aliciiny písně. Nikdy mu nic nevyčetla, nikdy si nestěžovala. Vždy přijala jeho rozhodnutí za své. Píseň mluvila za vše.

Po písničce ho animátorka požádala, aby se šel nachystat do zákulisí.

Zde čekala Alicia. Prohlížela si konečnou verzi kulis a rekvizit, které byly připraveny pro divadlo dětí. Jejich dramatizace alegorického příběhu měla být vrcholem večera.

Vystoupení hvězd bylo prokládáno skutečnými životními příběhy. Alicia a její tým vybrali několik dobrovolníků, děti i dospělé, kteří byli ochotni podělit se o svůj příběh boje se zákeřnou nemocí. Jeden z nich právě na podiu hovořil.

Alicia svírala v ruce panenku. Ani nezbystrčila, že Nick přišel.

„Tvůj talisman?“ přistoupil k ní. Teprve teď si všiml, že tiše pláče. „Ale maličká, co se děje?“ Odhrnul starostlivě pramen vlasů z jejích očí. „Tuhle panenku jsme vyráběly s malou Palomitou. Pořád tu pobíhala a skotačila...“ Usmála se. „Jo, Palomitu si pamatuju ze všech nejvíc. Vždycky utekla vychovatelkám a prosila mě, abych ji učil hrát na klavír. Má obrovský talent. Jednou z ní bude velká umělkyně.“ „Nebude, Nicku.“ zvažněla. „Ve středu ráno zemřela.“ „Cože?!“ vyhrkl Nick podíveně. Pak se chytil za hlavu a opřel se o bednu s rekvizitami. „Jak?“ „Selhaly jí ledviny, pak plíce... Ráz na ráz. Ještě vstala, nasnídala se a tancovala před zrcadlem v pokojíčku. Najednou spadla a už se neprobírala. Lékaři se ji snažili udržovat uměle při životě, ale nemělo to smysl,“ vyprávěla zjihlým hlasem. „To je strašný.“ Hleděl do země. Nemohl tomu uvěřit. „Víc než strašný, to... To nejde slovy vyjádřit.“ „Je to nespravedlivé. Byly jí teprve čtyři roky.“ „Můžeme něco udělat pro rodinu?“ Ale Alicia nesouhlasně zakroutila hlavou. „Rodina nechce o nikom slyšet. Žádný soucit, žádné milodary... Chcou mít klid.“ „To se dá pochopit.“ Sklopil oči. „Je neuvěřitelný, jak to jde při té nemoci tak rychle.“ „Nejen při nemoci, Nicku. Neznamená, že když tu jsi dnes, že tu musíš být zítra. Hodinu prostě nevíš.“ „Přitom lidi ztrácej čas s blbostma. Ty důležitý hodnoty dušej v sobě nebo odsouvaj na pak.“

Vezmi si nás dva.“ a Alicia zvedla hlavu. „Snažíme se předstírat přátelství, hrajeme si na něco, co nejsme...“ „Nicku, dost!“ zarazila ho. Stáli blízko sebe. Položila své ruce na jeho hrudník. Cítila jeho srdce bít o závod. Pohlídl ji po tváři: „Čas je to nejvzácnější co máme, zapomeň na všechno nepodstatný.“ Chtěl ji políbit, ale Alicia ucukla. „Prostě to nech tak. Na světě jsou důležitější věci než my dva.“ „Jo, to jsou,“ chytil ji za boky a pohlídl po kulatícím se břišku. „Proč ses mi celý týden neozval?“ Podívala se mu do očí s výčitkami. „Byl jsem

v NYC. Točili jsme klip. Ale nebudu ti lhát, každou minutu jsem kontroloval mobil a všechny sociální sítě, jestli jsi mi nenechala vzkaz. Byl jsem příliš hrdej, abych ti napsal první.“ Alicia od něj ustoupila a zakroutila hlavou. „Jsme dva blázni.“ Pousmála se.

Do zákulisí vešla jedna z animátorek programu. „Slečno, pane Matsudo, za dvacet vteřin vás uvedeme na scénu.“ A pár umělců souhlasně kývl.

Čekala je důležitější věc, větší věc, než byli oni dva. Nick hrál na křídlo a Alicia zpívala refrén. On rapoval tři sloky a vrcholný bridž do mikrofonu připevněného nad klávesami. Rapoval o lásce na dálku, o obrovské vzdálenosti mezi dvěma zamilovanými dušemi, které po sobě prahnou, ale když spolu mluví po telefonu, nemají si co říct. Vzpomínal na rodinné sešlosti, barbecue s přáteli, společné chvíle, které tolik milovali. Do celé písně, do každíčkého dechu vložil svoji úctu, respekt a něhu. Všem v sále se tajil dech. Jeho upřímná slova, která doprovázel melodický a velmi procítěný zpěv, vyvolávala v obecenstvu soucit i soustrast.

Jen jedna jediná žena byla jako kámen. „Tuhle píseň jsem napsal pro svoji ženu.“ upozornil Nick před začátkem písně. Netušil, že svými slovy stvořil peklo, které dusilo veškeré emoce v jejím nitru. Nechtěla, aby vzpomínal, aby oživoval staré rány. Ale on jí chtěl v dobré víře vzdát hold. Říct jí, jak si jí přes všechno zlé nesmírně váží. Tento text psal ještě v době, kdy ji vroucně miloval. Dnes už se na ni dívá jinak, ale pořád ji má rád. Pořád zaujímá značnou část jeho srdce.

Obecenstvo bylo dojaté. Proto, když dozněly poslední tóny Nickových kláves, všichni hosté povstali a tleskali ze všech sil. Nick s Aliciou sklidili obrovský aplaus, až zpěvačce vjely slzy do očí. I s Nickem cloumaly emoce. Přesto, že byl tvrdý chlap, kterého jen tak něco nepoložilo, při pohledu na svůj úspěch byl na měkko.

Ale Anna se cítila dotčena. Nechtěla být středem pozornosti. Nechtěla, aby si na ni ukazovali. Proto vstala a rychlými kroky odešla ze sálu.

Nick ji zahlédl, když se ukláněl publiku. Spolu s Annou zmizela i jeho radost. Pomalými kroky odešel do zákulisí.

„Nelíbilo se jí to,“ řekl sklesle cestou do šatny. „Hloupost, každou ženu dojme, když jí muž složí píseň,“ řekla Alicia s jiskrou nadšení. „Znáš ji, nechtěla, abys ji viděl zranitelnou. Určitě si šla otřít slzy dojetí.“ „Ne, Ali, právě, že ji znám. Dal jsem do toho celou svoji duši, otevřel své srdce. Ale ona to pošlape jako vždycky.“ „Hlavu vzhůru!“ zatahala ho za bradku.

Nick si všiml náramku na její ruce. „To je od něj?“ zaútočil. Alicia si vydechla. „Tony mi chtěl poděkovat za příležitost, kterou jsem mu umožnila dnes večer.“ „Tak proč ti dal tak lacinou cetku?!“ Alicia vystoupila z jeho intimní zóny a zaujala nepřístupný postoj. „Přátelství se nedá měřit diamanty. Sám máš peníze, ale šťastný nejsi!“ vmetla mu do tváře.

„Omlouvám se,“ zjehl jako beránek, „mluví ze mě žárlivost, že tys dokázala náš rozchod přejít a jít dál.“ „Myslíš?!“ Podívala se na něj bodavě. „Vážně si myslíš, že v noci dobře spím?! Že pokaždé, když jsem blízko tebe, nemám chuť se ti vrhnout do náručí?! A pokaždé, když se mi Anna podívá do očí, že neuhnu pohledem?! Vážně myslíš, že bylo snadné zpívat lovesong pro tvoji ženu?!“ „-Nevěděl jsem, že ti to dělá problémy.“ „Díky Bohu, je to za mnou!“ řekla zlomyslně. Pak si vydechla. „Půjdu najít Annie, jestli je v pořádku.“ A rychlými kroky vyšla ze zákulisí. Nick se rozešel, že ji dohoní.

„Kam si myslíte, že jdete?!“ zvolal na něj Anthony, který vycházel ze své šatny. Nick se otočil a na mladíka vrhl vražedný pohled. „Už jste ji způsobil dost bolesti, nechte ji napokoji.“

„Hele, cucáku, nedráždi mě. Zrovna teďka su nasranej a mám chuť někomu rozbít hubu.“
„Chovat se jako zvíře, to je Vám podobný. Který, že to zvíře nemá páteř? Je to šváb?“

A to už se Nick neudržel a vrazil mladíkovi ránu. K zemi ho ale nesložil. Tony mu ránu pěstí oplatil hned dvakrát, až mu z nosu vytryskla krev. Nick zavrával. Zahlédl kytaru. Když se Anthony přiblížil ubalit mu další ránu, sebral kytaru za pražec a přelomil ji mladíkovi přes rameno. Anthony upadl. Zasáhl i jeho hlavu. Za uchem si nahmatal krev.

„Nic o mně nevíš. Nemáš tušení, jakým peklem jsem si prošel!“ bránil se Nick. Zhluboka dýchal. „Pěkně naučená fráze. Třeba Vám pomůže, až se budete před Bohem zpovídat za Vaše špinavosti!“ provokoval ho Anthony. Nick ho chytil za sako a postavil na nohy. Kolenem ho kopl do břicha. Anthony se sehnul bolestí a vyplivl krev. Popadl malovaný kvádr z tvrdého papíru a přerazil ho Nickovi o hlavu. Nick uchopil dvě sádrové pohádkové postavičky a též je o Tonyho přerazil. Pak se oba zadívali na obrovské, z krabicového kartonu vyrobené, dětmi malované kulisy.

Anna stála na terase a kouřila lehkou peppermintku. Nabídla i Alicii, avšak taktně odmítla. „Už chápu, proč jste mě tak přemlouvali, ať přijdu. Chtěli jste ze mě udělat opičku k pobavení.“ „Tak to přece není!“ řekla zoufale Alicia. „Nick ti chtěl složit hold. Copak jsi necítila tu něhu, se kterou odříkával text?“ „Cítila jsem jen pohledy stovek párů očí upřených jen a jen na mě.“ Vydechla kouř. Nervózně popotahovala cigaretu čím dál rychleji, až jí zřítověly rty. „Sakra Annie, každá ženská by skákala tři metry, kdyby jí její chlap složil píseň a ještě ji se vši parádou zahrál na veřejnosti.“ „Jenže já nejsem každá ženská, nepatřím mezi stádo zoufalek, které se podělají z jediného pohledu jejich chlapa.“ „Sakra Annie, milovala jsi ho vůbec někdy?“ „Jistě že.“ Zahasila špačka o kamenou zídku. Zapálila si další cigaretu. „Kdybys ho milovala, ocenila bys všechno, co pro tebe udělal. Jiná na tvém místě...“ „- Klidně si ho můžeš vzít, když mu tak rozumíš! Jistě se ti svěřuje, rozebírá svoje pocity, jak je na něj jeho žena doma zlá!“ říkala jedovatě. „Ale proč ti nikdy neřekne, co jsem cítila já? Co jsem chtěla? Neřekne, protože to neví! Všechno se vždycky točilo kolem něho. On si budoval kariéru, on absolvoval šestiměsíční turné dvakrát za rok. Zatímco byl pryč, na mě všechno padalo. To mým jediným společníkem bylo zrcadlo. Ne Ali, ani kdyby o tom napsal operu, nikdy nevyjádří, jak mi bylo, protože to neví,“ kroutila hlavou. „Měla bys mu to říct. Čeká v zákulisí.“ Anna zahasila cigaretu a šly zpátky do hotelu.

Když Alicia otevřela těžké dveře a spatřila dva muže vysíleně škrtící jeden druhého, zastavila se s pootevřenými ústy. I Anna podivem zvedla své ostře tvarované černé obočí. Alicia vstřebávala atmosféru rozmlácených kulis. Nick a Tony se váleli v na cucky roztráskaných kulisách a rekvizitách, které vyrobily děti. Kvůli svému vystoupení pracovaly velmi usilovně celých čtrnáct dní. Velká část jejich práce byla zničena. Muži po chvíli zahlédli ženy stojící u dveří. Přestali si ubližovat a vzájemně se podepřeli při vztyku. Alicia uronila slzu. Veškerá dřina byla rozdracena pěstmi dvou žárlivostí zaslepených amantů. Veškerá píle a radost dětských srdcí byla pošlapána.

„Vysvětlím ti to, jen klid,“ přistoupil Nick k Alicii. „Pověz mi, Matsudo, kolik dětských tváří jsi rozesmál? Tak kolik?!“ zakřičela.

Anthony se polekal. „Vlastně, to já...“ „Ty mlč!“ okřikla mladíka. Raději zacouval do prostoru.

„Pověz mi, Matsudo, kolik jsi dal peněz, že sis přivlastnil právo zabít naději v srdcích těch nemocných dětí?! To už vám není nic svaté?! To nemáte v sobě žádné zábrany?!

Vypadněte ven a tam se klidně zabijte! Nechci vás už vidět! Ani jednoho z vás!“ A utekla ze zákulisí. Anna jim ironicky zatleskala a odešla ke stolku do hlediště.

„Tak to jsme...“ „-jo,“ dokončil Nick mladíkova slova. „Co teď?!“ zeptal se Anthony. „No, do vystoupení dětí máme slabou hodťku.“ Ale mladík nechápal. „No nečum a namíchej si barvičky, budeš malovat. Výtvarku jsi měl, ne?!“

Alicia si sedla na schody, které se spouštěly z terasy do zahrady. Dala se do usedavého pláče plného beznaděje. *Bože, tolik práce, tolik zařizování a schánění sponzorů a všeho... Chtěla jsem, aby to bylo dokonalé. Jasně, že se mohl kdokoli přeréknout, špatně vyladit nástroje... Ale tohle. Zrovna oni dva, na kterých mi nejvíc záleží, zničí všechno, co jsem vybudovala. Jak to teď řeknu dětem?*

„Promiňte?“ Přistoupila k ní modrooká blondýnka jejího věku. „Stalo se něco? Mohu Vám pomoci?“ Přisedla si ke zpěvačce. Ta se vděčně pousmála. „Leda, že byste proliskala ty dva dementy v zákulisí a pak v rychlosti spravila to, co bezhlavě roztřískali,“ dívka se pousmála. Přestože nevěděla, o čem mluví, byla připravena naslouchat. „Celé dva týdny jsme s dětmi z onkologického stacionáře malovaly kulisy a vyráběly panenky a různé rekvizity pro jejich dnešní vystoupení. Děti si vše vyrobily samy. Kdybyste viděla to jejich zapálení pro věc. Jenže hodinu před divadlem se v zákulisí potkali můj bývalej s klukem, co se mi teď dvoří a čert ví, proč se rozhodli vzájemně zabít. Kdyby alespoň šli jinam, třeba do kuchyně na nože nebo do vinného sklepa pro lahve. Ale ne, ty idioty nenapadlo nic jiného, než rozmlátit výtvary dětí.“ Utřela si slzy. Blondýnka jí podala kapesník, do kterého z plných plic zatroubila.

„Celá show je perfektní,“ řekla nadšeně dívka. „Sestava kapel a jejich písní byla fantastická. Do toho dojemné příběhy lidí, kteří svůj boj nevzdali. Věřím, že dnešek dodal odvalu a sílu mnohým, kteří svádí boj s tou ošklivou nemnocí. Věřím, že je váš nápad motivoval k životu,“ pousmála se. Alicia taky. Musela hodit za hlavu maličkosti a držet se svého poslání.

Děti budou zklamané, ale divadlo mohou odehrát i jen tak v kostýmech. Kulisy nejsou potřeba, děti jsou šikovné a ohromně silné. Zvládnou to. Jen já tu bulím jak tříletá. Vyčítala si.

Přišlo jí líto, že její práce přišla nazmar. Ale dívka jí znovu dodala vůli pokračovat. „Jste jedna ze zdravotnic?“ zeptala se Alicia. „Ne, ne,“ pousmála se. „Přišla jsem se podívat na dávného přítele z dětství. Účinkoval dnes večer s kapelou.“ Alicia se zarazila. „Jak že se jmenujete?“ „Jsem Daphné. Daphné McLaughlan.“

„Alicio!“ přišel za ní Nick. Daleko za ním se táhl Anthony. Ženy vstaly. „Tady jsi.“ „Zmizni mi z očí, Matsudo!“ „Hele, podělali jsme to a pořádně, ale pokusili jsme se to napravit.“ Alicia nechápala, co tím myslí.

Daphné se otočila zády.

„Ali, odpusť,“ přistoupil Anthony velmi provinile. Aliciiny oči střídaly koncentraci z jednoho muže na druhého.

„Už se to nestane, slibuju,“ zadíval se na ni Nick svýma štěněčima očima. Jejich sytost podtrhla temnota noci. Alicia si vydechla a následovala je do hlediště.

Nevěřila vlastním očím. Kulisy stály nově namalované a vztyčené. Z některých sice ještě stékala nezaschlá barva, ale snaha se cení.

Děti byly nadšené a do hraní příběhu vložily všechno. Dokonale se vžily do svých rolí. Nebylo divu, že na závěr sklidily dlouhý aplaus publika, které se postavilo, aby dětem vzdalo hold. A nejen pro jejich dramatizaci, zejména pro jejich optimismus a vůli bojovat, a hlavně vůli žít naplno každý okamžik.

Alicia, jako hlavní pořadatelka, spolu s dalšími lidmi, kteří se zasloužili o uskutečnění této show, včetně Nicka, vystoupali na podium. Nick jménem celého týmu a všech zúčastněných poděkoval hostům za účast a za jejich sponzorské dary. Rovněž poděkoval divákům u televizních obrazovek i těm, kteří sledovali přenos on-line, za jejich strpení a příspěvky. Jen přes SMS bránu bylo vytěženo 350 000 dolarů. Zdaleka to však nebyla konečná suma, neboť následovala after party, na kterou Alicia srdečně hosty pozvala.

V sále prvního patra už čekal raut s rozmanitým výběrem. Jídlo a šampaňské bylo nabízeno v rámci pozvánky. Drinky, které si hosté objednávali na baru, už si museli zaplatit. Peníze samozřejmě šly na konto nadačního fondu. Na večírku účinkovaly neznámé kapely, nechyběla ani zábavná tombola o symbolické ceny. Výtěžek putoval rovněž na účely dětské onkologie.

Sál čítal asi tři sta hostů. První dvě hodiny večírku Alicia nedělala nic jiného, než že přijímala gratulace za vydařený večer. Mezi prominenty se dostalo pár vybraných novinářů publikujících pro seriózní tisk. Ani těm Alicia neunikla. Ale ani Nick ne.

Proto Anna, opuštěná v davu, popíjela víno a příležitostně se bavila s lidmi, kteří ji přišli pozdravit a které velmi dlouho neviděla.

Za nedlouho se jí ujala Lindsay a Tash, které se na párty vetřely spolu se svými manžely. A tak Anna musela poslouchat jejich slaboduché konverzace a povrchní hodnocení večerních rób kolemjdoucích dam. Proto popíjela víno a nechala se unášet stádem.

„Annie!“ přišla k ní Alicia. „Co ty tady tak sama? Pojd', představím tě pár lidem.“ „Ne, to je dobré, jsem tu spokojená.“ A napila se.

„Není tu sama.“ Zpražila ji pohledem Lindsay. „Neměj péči, sestřenka je v dobrých rukou.“ A všechny tři se od Alicii odvrátily.

„Představte si!“ Začala velkolepě blondatá Tash, oblečená v nemravně krátkých, křiklavě růžových šatech. „Gordon mě požádal, abych vysadila prášky. Prej je nejvyšší čas mít dítě.“ Lindsay se začala smát. „Už tě vidím, jak nějakému malému parchantovi utíráš soplíky a měníš mu plíny.“ „To ale není vtipné!“ říkala vážně. „Dítě vrazíš chůvám, o to nejde. Ale co moje krásně štíhlá postava! A kvůli kojení bych si musela nechat vydělat implantáty. No to ani náhodou!“

„Postavu si nějak vypracuješ,“ zapojila se Anna, „kojit taky nemusíš, není to povinnost. Ale děsně tě to omezí v kariéře i osobním životě. Nikam se nepohneš.“ Alicia jen stála a hleděla do země. Chtěla se zapojit, říct jim od plic, co si myslí, ale jedna ku třem byl předem prohraný boj. „Omluvte mě, půjdu pozdravit pár lidí.“ A vzdálila se.

„No konečně!“ řekla Lindsay, když Alicia odešla. „Ale holky, fakt by mě zajímalo, s kým to má,“ podotkla. „Takže je fakt v tom jo? Nekecej!“ dodala fascinovaně Tash. „No jasně, si myslí, že pod těma šatama to břicho schová,“ pomlouvala ji Lindsay.

„Ann, ty se s ní bavíš, fakt ti nic neřekla?“ „Nemluví o tom,“ odpověděla Anna. „Možná si to ani nepamatuje!“ zasmála se Tash. „Raději to nechci vědět,“ namítla Anna. „Omluvte mě.“ A odešla.

„Kašli na ně.“ konejšila Kate Aliciu u baru. Měla už třetí sklenku vína. „Jak kdyby byly zasloužilý matky deseti dětí – každá! Nenapadlo mě ale, že se k nim Anna přidá. Od těch dvou harpií mě to nepřekvapilo, ale takovej podraz od Annie?! Chápu, že je to její rodina, kdyby alespoň mlčela!“ supěla Alicia. „Taks jí měla říct, že tatínkem bude její starej. Setřela bys všechny tři,“ řekla s nadsázkou Katie. Alicia zavrtěla hlavou. „Zasloužím si to. Neměla jsem si dělat nároky na to, co už patřilo jiné.“ „Nevědělas, že je nemocná. A už vůbec ne, že otěhotníš.“ „Jo, ale že je ženatý, jsem věděla. Ne hned, ale i přes to jsem v tom pokračovala. Byla to chyba.“ „Kterou bys ale tisíckrát zopakovala, co?“ zamrkala Kate a Alicia ji jemně plácla po ruce.

„Omlouvám se,“ vyrušil je svalnatý bubeník Ted, „Ali, prosím tě, chtěl bych pozdravit Nicka, nevíš, kde bych ho zastihl?“ „Bohužel, od začátku večírku jsem ho neviděla. Ale klidně se ti po něm poptám,“ usmála se a odešla.

Ale Ted zůstal. Zadíval se na snědou tmavovlásku. „Já tě znám.“ „To bych řekla, do teď mám na tričku fleky.“ řekla s úsměvem. Ted se zastyděl. „Ježiš, to tebe jsem na Venice Beach polil pivem. Ještě jednou se omlouvám,“ podíval se provinile. Katie se polichoceně usmála. „Mohu to odčinit?“ pousmál se nevinně. Katie koketně kývla a Ted objednal dvakrát dvě deci červeného - nejlepší ročník, co u baru měli.

U druhého baru pařil Anthony s kapelou. Bouchli šampaňské a oslavovali – a že měli co! Za večer je oslovilo hned pět producentů a lidí z nahrávacích společností, kteří by s nimi chtěli uzavřít obchody. Kluci jen posbírali vizitky a slíbili, že se ozvou. Chtěli působit vzácně a nepostradatelně. Ale hlavně nechtěli v podnapilém stavu uzavřít nějakou botu.

„Du položit kabel.“ zahlásil Anthony a zamířil k toaletám. Bez saka, s rozevlátou košilí, s kravatou bůhví kde.

Před návratem ke kapele se zastavil na terase, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Opřel se o zeď a spokojeně hleděl do zahrady. Na dosah ruky měl to, o čem vždycky snil už od dětství.

Ze sna ho vyrušila něžná ručka, která se ho dotkla na rameni. Otočil se. Stála před ním krásná modrooká blondýnka drobné postavy. Okamžitě ji poznal, avšak nečekal, že ji ještě někdy uvidí. Její krásou se mu zatajil dech.

„Gratuluju, konečně se ti splnil tvůj velký sen,“ řekla líbezným hlasem. Tony se vzpamatoval a začal se upravovat. „Ehm, Daphné, já...“ zapínal si knoflíky u košile a ulízl si vlasy. „Trochu jsme slavili, tak...“ Daphné se zasmála a prohrábla jeho vlasy. „Jsi pořád stejný truhlík, jako kdysi.“ Smála se mile. „A ty máš pořád ten nejkrásnější úsměv na světě.“

Právě na terasu přišla Alicia též se nadýchat čerstvého vzduchu. Před tím viděla Anthonyho, jak sem míří, tak ho chtěla pozdravit. Ale předběhla ji jiná žena. Už před několika hodinami, když se s ní potkala na schodech, pochopila, o koho jde. Anthonyho první láska Daphné. Osud jim v minulosti nepřál, ale vypadalo to, že se mu vzepřeli a rozhodli se pokračovat po svém. Pokračovat v lásce, svobodně. Alicia se smutně pousmála a odešla.

K baru se však vrátit nemohla. Její místo dávno zasedl Ted, který bavil Katie svými vtipy a historkami z natáčení klipů kapely.

Anna seděla u stolku a popíjela několikátou sklenku vína. Konečně se k ní dostavil Nick. Pracovní záležitosti mu nedovolily věnovat se soukromí. Ale teď už tu byl jen pro ni.

„Omlouvám se, nenechali se odbýt.“ Přisedl si. „To nic, za ty roky už jsem zvyklá.“ „Bavíš se?“ „Jo. Potkala jsem tu známé lidi. Začala jsem si dělat čárky za každé vyjádření

soucitu a podpory v její nemoci.“ Vytáhla kus papírového kapesníčku. „Celkem dvacet šestkrát.“ „Mysleli to dobře.“ „Tak proč to znělo jako kondolence?!“ Nick si hluboce vydechl.

„Pojď, zatančíme si.“ „Neblázni, ještě ti odeženu potencionální milenky.“ Nick se naštval a vstal. Trhnutím ruky ji strhl k sobě. Svoji rozechvělou štíhlou postavu tiskla na jeho mužné tělo. Začala hluboce dýchat. Pozoroval její rychle se zvedající hrudník. Po chvíli ji pustil a za ruku odvedl na taneční parket, kde se svůdně pohupovaly do rytmu rockové balady.

Zpoza stolku je pozorovala Alicia. Na kuráž si objednala jediné dvě deci červeného vína, které měla od doktorky povolené, prý na vyrovnání nízkého tlaku. Svoji míru si schovávala na zvláštní příležitost. Přesto, že se večer zdařil, hosté byli spokojeni a nečekaně štědrí, se Alicia cítila sama. Myslela si, že tento úspěšný večer všichni oslaví společně a ne, že se její blízké okolí popáruje.

A jak je tak pozorovala, jak se věnují jeden druhému, zaostřila na Chucka, který seděl za barem. V rozevláté košili a rozvázanou kravatou kolem krku popíjel lahvové pivo. Usmál se na Aliciu a nadzvedl láhev. Alicia se pousmála a pozvedla číši vína. Chuck zaplatil účet na baru a přikráčel k Alicii.

„Jak s přáteli oslavujete úspěchy dnešního večera?“ přisunul si židli a otočil ji opěradlem dopředu. Sedl si a opřel lokty o opěradlo. „Slavíme výborně!“ řekla ironicky Alicia. „Všichni moji přátelé se baví – Katie s Tedem, Anthony s Daphné, Nick s Annou... Připadám si jak sedmý kolo u vozu.“ Napila se vína. „Víš... Docela ti aj rozumím. Cheers?“ Pozvedl láhev. „Cheers.“ Pousmála se a ťukli si. „Co to piješ za sračku?“ zeptala se. „Irský pivo, nabídl bych ti, ale prej nepiješ.“ Srovnal si brýle. „To je dobrý, stačí mi tenhle patok á la Châteauneuf-du-Pape.“ „Smím tě pozvat na další?“ Alicia se pousmála: „Že jsi to ty, tak jo, ale jen na deci.“ A Chuck zadal objednávku kolemjdoucímu číšníkovi.

„Proč se mi vyhýbáš?“ Podívala se mu do očí. On se podíval stranou. „Víš, já... Ehm, nevyhýbám se, jen tu bylo moc práce, sama jsi jistě nevěděla, kam dřív skočit,“ drmolil. „Chucku, zpomal. Co se děje? Jestli jde o dítě, tak...“ „Tak trochu jsem změnil názor.“ Vydechl. „A omlouvám se, že jsem ti nevěřil a že jsem si myslel, že jsi nezodpovědně otěhotněla s bůhví kým. Ted vím, že lepšího otce pro své dítě sis ani vybrat nemohla.“ A podíval se na tančícího Nicka. „I když jste v překérní situaci. Ale časem se to nějak podá. Nějak to dopadne, ne?“ Pousmál se. Alicia shlédla. „Jo, ještě se nestalo, aby to nějak nedopadlo.“

Chuck ji chytil za ruku. „Když Sam odešla, vytěsnil jsem to. Myslel jsem si, že když se upnu na tebe a naše společný zážitky, že to přejde. Místo toho jsem na tebe hodil všechnu svoji bolest. Vybil jsem si na tobě zlost, kterou jsem cítil sám k sobě. Místo, abych tě podržel, zachoval jsem se jako blbec.“ Alicia mu padla kolem krku. „Ne, Chucku, objevil ses zrovna, když tě nejvíc potřebuju,“ šeptla mu do ucha. Konečně k sobě staří přátelé našli cestu. Ve chvíli, kdy se Alicia potřebovala o někoho opřít, se vrátil Chuck. Tak jako vždycky před tím, tak i teď a už to nebude jiné. Jejich přátelství je silné a opravdové. Jako každé, ani to jejich se neobešlo bez krizí, ale o to více se stalo silnějším.

Zatímco Alicia dlouze objímala Chucka, Anna tančila ploužák opřená o Nickův mužný hrudník. Zavřela oči a vychutnávala si tu chvíli. Nemyslela na minulost ani na budoucnost. Prostě se nechala unášet sladkými okamžiky, které jí dnešní večer přinesl.

Nick ji hladil po zádech a bradou se opíral o temeno její hlavy. Avšak párek objímajících se přátel nespustil z očí. Temným zrakem sledoval jejich rozhovor každíčkou

sekundu již od začátku. V jeho nitru bublaly ambivalentní pocity. Radost ze smíření přátel nebo žárlivost na počátek mileneckého vztahu? Přišel o ni? Vzal mu ji Chuck?

Nikdy mi nepatřila. Vždycky měli k sobě blízko a vždycky mít budou. Je čas vrátit to, co sis neprávem přivlastnil, Matsudo.

„Matsudo?“ snažila se ho probrat Anna. Jeho hluboké myšlenky zastavily dění okolo něj. „Nicku! Země volá Nicka, přihlaste se!“ Nick zatřásl hlavou. „Promiň, byl jsem myšlenkama jinde.“ Anna se pousmála. „Chuck s Aliciou už šli domů. Nepůjdeme taky?“ objímala ho kolem krku. „Cože?! A kam šli? To se ani nerozloučili?“ panikařil. „Zřejmě nás nechtěli rušit. Nebo nechtěli na sebe poutat pozornost, kdo ví? Pojd'me už!“ žadonila. „Jo... Pojd'me.“ a vyprovodil Annu k autu, které parkovalo v podzemní garáži hotelu.

Doma si Anna vyzula podpatky s obrovskou úlevou. Těžce klesla do gauče a natáhla si nohy. „Byl to úžasně vyčerpávající večer.“ Nick si svlékl sako a sundal hodinky, věci přehodil přes křeslo. Posadil se na gauč a začal Anně masírovat ztuhlé kotníky. „Jsem rád, že se ti to líbilo.“ „Nechápu, proč takové věci nepodnikáme častěji. Je fajn mít společné zážitky.“ Přiblížila se k němu. Nick ji objal za pas a hleděl jí z blízka do očí. „Bál jsem se, že tě ztratím. Byl jsem idiot. Ale když do mě doktoři hustili všemožný rizika...“ „Už nemám, co ztratit, Nicku. Ale pořád jsem tady a celkem v pohodě.“ Zadívala se mu na ústa. Jeho vousy lemovaly plné rty. Obkročila ho a začala líbat. Nick ji nejistě hladil po zádech. Pomaličku jí rozepínal zip u šatů. Anna uvolnila knoflíky jeho košile a s jeho pomocí ji odhodila na podlahu. Líbal i na krku a na rameni. Vzrušovala ho svým dráždivým vrtěním se v jeho klíně. Vstal a s jejíma nohama kolem pasu a rukama kolem krku vystoupal mramorové schody.

V její ložnici ji něžně položil na postel. Ležela pod ním jen ve vyzývavém černo fialovém prádle. Její štíhlé tělo bylo plné jizev, avšak jemu to nevadilo. Líbal ji na pupík a v něžném údolí mezi řadry. Škrabkala ho na chlupaté hrudi. Rovněž si ho prohlížela, už to bylo dlouho, co se naposled milovali. Ale ještě před tím, než k něčemu došlo, pohlídl její rty a zadíval se jí do očí.

Ty v něm však vyvolaly silnou vzpomínku na okamžik, kdy se miloval s jinou ženou. Kdy leželi přikryti bílým hedvábím a on se topil v barvách rozbouřeného moře. Toho moře, které ho neustále volalo, jako Sirény blouznícího námořníka. Toho moře, které na mokré písce vyvrhlo vzácnou perlu. A to byl ten okamžik, kdy se v něm zrodila láska.

„Nemůžu, je mi líto.“ Přestal Annu líbat a vstal. „Seběhlo se to tak rychle, já... prostě nemůžu, promiň.“ A utekl z její ložnice.

Anna se naštvála a shrnula věci z nočního stolku. „Jsem tak blbá! Blbá!“ křičela a upadla na kolena. Úzkost svírala její hrdlo, beznaděj její srdce. Myslela si, že umírá. Opřela se o postel a rozplakala se. *Jako žena jsem selhala. K čemu make-up, paruka a sexy prádlo? Jeho srdce patří jiné, teď už to vím. A já zemřu v zapomnění.*